

PP 100003424

DO KAŽDÉ RODINY KRAJANSKÉ NOVINY (Fr.Hrabica †)

PUBLISHED FROM JULY 1999

S tručné zprávy.

Pondělí 19. prosince
pokračování na str. 2

Slovo vydavatele:

O Všimli jste si jak najednou ztichla propaganda o oteplování a o suchu a o tom, že už nebude nikdy pršet? Copak asi dělá pan profesor Tim Flannery? Zda-li ještě pobírá tučné spropitné za svoje předpovědi? Kdepak jsou školní děti s transparenty „Zastavte dešť“, „Poručíme větru dešti“ a tak podobně?

Protože většina lidí žije ve městech a málokdy jede do přírody. A když tak akorát na pláž nebo do výletních středisek tak nevidí, že mizí lesy, a že

jsou nahrazovány lesem čínských větrných elektráren nebo polem čínských slunečních panelů.

Dokonce jsem slyšel návrh: Všechny stromy a buš by se měli vymístit a nahradit slunečními a větrnými elektrárnami, Neb když nebudou lesy tak nebudou ani lesní požáry.

Ano koaly je třeba chránit ale, že by se měli chránit eucalyptové lesy, jinak nebudou mít co žrát, tom se raději nemluví.

Řekli bychom si pomáhat.

Žádná klimatická krize nehrozí

Benjamin Kuras

Za těch zdánlivě nekonečných týdnů tropických veder a sucha, kdy už se nám zdálo, že Evropa je na cestě k přeměně v poušť, mohla tato zpráva vyvolat mávnutí rukou a sarkastický úšklebek coby zjevný hoax a konspirační teorie. Naštěstí se nám letní teploty propadly pod meziroční průměr s hojnými dešti, takže se zprávou můžeme přece jen vyrukovat s nadějí ve větší pozornost, kterou jí odhodlaně odmítají věnovat mainstream média. I když, jak ne hned každý ví, počasí a klima nejsou jedno a totéž, a podle krátkodobých trendů počasí nelze posuzovat dlouhodobé klima.

Pud sebezáchovy radí, že když nás moudří a na slovo vzati odborníci jako Al Gore a Greta Thunberg straší, s citováním počítačových výpočtů budoucnosti, že všichni zahyneme, jestliže okamžitě nepřestaneme topit, lézat, jezdit, jíst maso, chovat dobytek a všelijak jinak produkovat CO₂, měli bychom tomu pro jistotu uvěřit, i kdyby to nebyla pravda, protože co kdyby přece jen, že? A zapochybovat o tom teprve tehdy, až se dozvíme, že bránit se

před něčím, co nehrozí, by mohlo vést k něčemu horšímu. Takže s touto opatrností se začtíme do dokumentu, jehož zpráva je pro změnu dobrá a zní takto:

Žádná klimatická krize nehrozí. Oznámilo to téměř 1200 vědců z celého světa včetně jednoho Nobelova laureáta, v dokumentu nazvaném World Climate Declaration. Reagují jím na politiku Bidenovy administrace s tímto ujištěním: „Není žádný důvod k panice a poplachu. Stavíme se silně proti škodlivé a nerealistické politice nulové CO₂, kterou navrhuje Bidenův režim pro rok 2050“.

Skupina vědců si říká Global Climate Intelligence Group (zkratka CLINTEL) a plánuje „poskytovat vyžádané i nevyžádané rady vládám a firmám celosvětově“. Bude to dělat, jak je zapotřebí: „Klimatická věda musí být méně politická a klimatická politika víc vědecká“. Žádá od vědců, aby upozorňovali, že modelové počítačové výstupy jsou „lidským produktem“ a závisí plně na „tom, co do nich vložili teoretici a programátoři: domněnky, předpoklady, vztahy, parametrizace, omezení stability atd.“ Upozorňuje, že tyto faktory zůstávají z většiny nezveřejněné. A že tím „klimatická věda zdegenerovala v diskusi založenou na domněnkách, ne na solidní sebekritické vědě“. A musí teď začít „klást podstatně větší důraz na empirické vědění“.

Dokument upozorňuje na několik omylů šířených klimatickými aktivisty a uvádí je na pravou míru:

Oteplování je způsobeno nejen antropogenními faktory, ale i přírodními. Historie zemského klimatu zná fáze teplé a studené. Malá doba ledová skončila teprve koncem 19. století, teď pokračuje přirozené oteplování.

Oteplování je pomalejší než předvíдалy počítačové modely IPCC a se správným vědeckým přístupem má lidstvo dost času se mu přizpůsobit.

Klimatická politika vychází z nedokonalých modelů, které zveličují účinek skleníkových plynů jako CO₂ a ignorují fakt, že obohacování atmosféry oxidem uhlíku je prospěšné, neboť ten je potravou rostlin a základem všeho života a posílením zemědělské produkce. Naopak, snižování CO₂ je nejen ekonomicky nákladné, ale i ekologicky škodlivé.

Pro tvrzení, že globální oteplování zvýšilo výskyt přírodních katastrof, neexistují žádné statistické důkazy.

A teď zvědavě čekáme, jak se k tomu postaví politici, klimabubáci, globalističtí „influenceri“ a politicko-ekonomičtí černokněžníci v Davosu, kteří si z toho udělali výnosný kšeft, zatímco svět ženou do bída „udržitelnou ekonomikou“ Green Dealu. Těm všem totiž deklarace vědců radí, že „cílem

globální politiky musí být prosperita pro všechny“.

Podrobněji vady katastrofických předpovědí založených na „šmirácké práci předpojatých vědců“ analyzuje ve své loni vydané knize dnes v médiích opět citovaný Patrick Moore, jehož by bylo těžké podezírat z neznalosti tématu, konspiračních teorií, lhostejnosti k planetě nebo šíření dezinformací. V 70. letech byl jedním ze zakladatelů a aktivistů původně dobročinné organizace Greenpeace, kde vedl noblesní kampaně na záchranu velryb, proti hromadným masakrům tuleňátek, proti vypouštění toxických látek do prostředí, proti jaderným testům na ostrovech. Po 15 letech se s ním rozešel, když se změnila v nátlakové hnutí zneužívané levicovou politikou a nadnárodními korporacními zájmy a „kšeft prosazující šmejdivou vědu“. A stal se – podobně jako „otec ekologie“ James Lovelock – jedním z hlavních zastánců jaderné energie, „statisticky nejbezpečnějšího energetického zdroje“. To mu u nepřátel vysloužilo pomluvu „sluha jaderného průmyslu“.

Knihy nese titul Fake Invisible Catastrophes and Threats of Doom (Falešné neviditelné katastrofy a hrozby zkázy světa). Vychází z jeho „prozření, že většina těch děsivých zkazek v dnešních médiích stojí na věcech, které jsou neviditelné, jako CO₂ a radiace, nebo hodně vzdálené, jako lední medvědi a korálové útesy“. Průměrný člověk je tedy nemůže pozorovat a ověřit a musí spoléhat na „aktivisty, média, politiky a vědce – kteří v tom všichni mají obrovskou finanční a politickou zainteresovanost“.

Po 50 letech činnosti vědce a ekologa si dal za úkol „odhalit dezinformace a přímé lži používané k vystrašení nás a našich dětí o budoucnosti naší země“. Vysvětluje Moore v úvodu knihy, v níž pak kontruje jednu dezinformaci po druhé. Jako: Ledních medvědů neubývá, nýbrž už 50 let přibývá. Lesní požáry nejsou způsobeny globálním oteplováním, nýbrž žhářmi a mizerným managementem a mrtvými stromy či blesky. Korálové útesy nezahynou do roku 2100, nýbrž množí se v těch nejteplejších mořích. CO₂ jako takové životu neškodí, nýbrž je jeho základem. Na obranu jaderné energie poskytuje konkrétní statistiky: Francie produkuje 71 procent energie jaderné a vypouští ročně na osobu 5 tun CO₂. Německo produkuje jaderně 11 procent a vypouští 9,1 tun CO₂, takže zavřením jaderných elektráren bude vypouštět ještě víc. Jako důkaz, že oteplování není způsobeno jen zvýšenými emisemi CO₂, nabízí historické záznamy: Emise mezi lety 1700 a 1850 byly nepatrné, ale Země se oteplovala stejným tempem jako od té doby do dneška. A pauza v oteplování mezi lety 1995 a 2014

proběhla v době největších emisí CO₂ v dějinách.

Největší hrozbou v dnešním světě není klimatická změna, nýbrž „tlak na fázované vyřazení všech fosilních paliv do třiceti let“. Ta dnes tvoří 80 procent energetických zdrojů a jsou „spolehlivá a nákladově efektivní“, oproti „nespolehlivým a drahým formám energie jako větrná a solární“, které je mají nahradit.

A o těch, jako na zavolanou, se v těchto týdnech dozvíme toto:

Větrné turbíny ničí planetu.

To, že zabijí tři čtvrtě milionu ptáků ročně, se už obecně ví, a mávl nad tím rukou i takový třeba Washington Post: „Záchrana planety je důležitější než pár ptáků“. Ale to je jen kapička v moři ekologické destrukce. Ony ty vrtule totiž vyžadují k provozu obrovské množství vzácných nerostů – nejmíc měď. Jen té jedna turbína potřebuje 67 tun. Na těžbu tohoto množství se rozkope 50 tisíc tun zemského povrchu.

Často je to půda potřebná na pěstování potravy, zvláště v této době, kdy se jí předpovídá nedostatek. Na těžbu a přepravu se spotřebuje obrovské množství energetických zdrojů – jen ropy je to 90 milionů barelů ročně.

Těžba vzácných nerostů zabíjí přírodu (včetně milionů dalších ptáků, ale taky třeba ryb) a poškozují lidské zdraví. Vysloužilé vrtule jsou z nezničitelného sklo-vláknového materiálu, který se nedá recyklovat a musí se pohřbívat hluboko pod zemí. Uvnitř vrtulí je lehké dřevo balsa, po němž je velká poptávka, uspokojovaná katastroficky masivním kácením stromů. Tak mizí statisíce hektarů dešťových pralesů v Asii a Jižní Americe na výrobu vrtulí v Číně. Tím prudce ubývá největších pohlcovačů CO₂ a generátorů kyslíku.

„Ekologická stopa“ – což je název pro propočet kvantitě země a moře potřebné k obnově spotřebovaných zdrojů, v současné době teď vychází na 1,75. Čili k obnově planety potřebujeme o tři čtvrtě planety víc. A to ještě díky chudé části světa, neboť kdyby celý svět spotřeboval energii v takové plynulé kvantitě jako Německo (a tedy většina Evropy), potřeboval by na to tři planety Země – podle propočtové formule autora „ekologické stopy“ profesora Mathise Wackernagela. Ten onen propočet komentuje takto:

„Spotřebujeme zdroje budoucnosti na zaplacení nynějška.“

Takový černý humor byste těžko vymysleli: Snižování CO₂ se dosahuje snižováním CO₂. Záchrana planety se provádí ničením planety.

Tož takové konspirační teorie a fejkňůzy šíří dezinformátorská média jako Physics World, Harvard Gazette, Sci Tech Daily nebo Spiegel. Hanba jim. *Rozhovor s*

Parlamentními listy, 9.9.2022

Pondělí 19. prosince

Výbor amerického Kongresu doporučil obžalobu Trumpa Putin s Lavrovem a Šojguem jsou v Bělorusku Rusové opět bombardovali Kyjev EU se chystá zastropovat ceny plynu A EK podezírá Facebook, že na trhu s reklamou zneužívá svého postavení Roste počet nemocných respiračními chorobami Generál Pavel oznámil, jaké útoky se na něho chystají Pokračoval proces s Babišem a Nagyovou, je odročen po Novém roce A Ministr Jurečka tvrdí, že zdražení emisních povolenek je pozitivní krok Začala obleva, sníh už má namále, hrozí ledovka, teplota kolem nuly

Úterý 20. prosince

Trump oznámil, že návrh na obžalobu je kampaň Ruské jednotky v Bělorusku se stahují k ukrajinským hranicím Zelenskyj navštívil Bachmut, místo nejtěžších bojů Koruna je k euru nejsilnější za posledních 11 let Roman Janoušek po odpykání poloviny trestu opustil věznici v Ruzyni A Piráti navrhuji zpřesnit prezidentské pravomoci Na Mendelově univerzitě (Nerudová tu byla rektorkou) pokračují kontroly A Dokončena demolice vepřina na místě koncentráku v Letech Sníh taje, ráno bylo náledí, přes den mírně nad nulou a večer začalo maličko pršet

Středa 21. prosince

Zelenskyj se potkal s Bidenem v Bílém domě Netanjahu slibuje, že složí izraelskou vládu Musk uvažuje o odchodu z vedení Twitteru Trvají kontroly hranice se Slovenskem ČNB nezvýšila sazbu úroků Tomáš Pojar se stane poradcem pro národní bezpečnost Podle Medianu by se Babiš nedostal do druhého kola Odmítnutý Janeček se odvolává k Ústavnímu soudu Všeobecná obleva, pozor na klouzačku

Čtvrtek 22. prosince

Evropská komise chce blokovat peníze pro Maďarsko Místopředsedkyně Evropského parlamentu Kaliová je nadále ve vazbě A V Číně umírá na covid 5 tisíc lidí denně Ministr Šojgu navštívil jednotky na frontě A V Německu zatkl spolupracovníka rozvědky, měl kolaborovat s Rusy Zelenskyj se na cestě z USA zastavil v Polsku a jednal s prezidentem Dudou A Na USA dolehly mrazy První ukrajinští vojáci zakončili výcvik na Libavě U nás obleva, večer bylo osm stupňů

Pátek 23. prosince

Do USA přicházejí kruté mrazy A V Paříži stříleli Kurdové V Bruselu stříleli dva belgičtí vojáci A Zmatkář Matovič odstoupil z postu slovenského ministra financí Na Hlavním nádraží v Praze se zpívala Rybova mše Narůstají pochybnosti o roli Nerudové s machinacích Mendelovy univerzity A Pirát Hřib v roli primátora Prahy rozdával na Staromáku rybí polévku V Česku se víc vraždí, sdělila policie Teplota, bláto, večer liják, klasické Vánoce na blátě

Víkend a pondělí 24. – 25. a 26. prosince

USA trápí krutá zima s mrazem někde pod -40°C Kurdové vyvolali v Paříži rvavé výtržnosti Ukrajina požaduje vyloučení Ruska z OSN Čína dále uvolňuje proticovidová opatření Prezident Miloš Zeman se loučil v posledním vánočním projevu A Premiér Fiala Zemanův projev ocenil, ostatní většinou myli prezidentovi hlavu 82 procent Čechů podporuje přímou volbu prezidenta Po celé svátky se počasí měnilo jak v blázinci, bylo teplo kolem 10 a chvíli slunilo, chvíli přšelo

Úterý 27. prosince

Cena plynu na evropském trhu klesla nejnižší od června Srbsko kvůli Kosovu uvedlo armádu do zvýšené pohotovosti Další ruský politik vypadl z okna (**vydavatel „Jako Masaryk“**) Rusko nechce pokročit v jednání o strategických zbraních Společnost Seznam.cz Media kupuje Borgis, vydavatele deníku Právo a dalších médií Vědci apelují na nebezpečnost tzv. zábavné pyrotechniky Uchazeči o prezidentský úřadu budou ve středu v rozhlase a od čtvrtka v televizi A Mnozí se pokusí o krádež osobních dat Převážně slunečný den, ráno chladno, přes den příjemně

Středa 28. prosince

Svět se obává pandemické exploze v Číně Je uzavřený hlavní přechod mezi Srbskem a Kosovem V USA mají nadále problémy s mrazem a sněhem Emeritní papež Benedikt zdá se umírá a Rohanová se obrátila na Ústavní soud a chce odložit prezidentské volby Předsednictví Radě EU stálo 2,3 mld korun Na Sněžce zuřil orkán A Z jihlavské zoo utekla rys holčička, honí ji policajti i hasiči, má hlad Zamušilý den s teplotami pod deset, nepršelo

Čtvrtek 29. prosince

Rusové zasypali Ukrajinu raketami Kosovo uvolnilo přechod do Srbska Netanjahu získal důvěru izraelského Knesetu Číňané staví větrnou megaelektrárnu Premiér Fiala navrhl Zemanovi Hladík na post ministra životního prostředí A Koruna posiluje k dolaru i euru Kandidáti na prezidenta nasadili videoklipy Ukázalo se, že je málo civilních letadel Vlídny den, spíš jarní než zimní, ale co se dá dělat

Pátek 30. prosince

Barmská politička Su Ťij dostala dalších sedm let žaláře Putin pozval čínského prezidenta Si do Moskvy Vojenský rozpočet USA vzroste o 10% Ministr spravedlnosti Blažek podal kárnou žalobu na soudce Aleše Dufka A Koruna nadále posiluje k euru i dolaru Rath opět nastupuje výkon trestu ve vězení Více než 875 tisícům českých řidičů propadne napřesrok řidičák A Na Tachovsku se objevila ptačí chřipka Další do série pěkných, leč ne moc zimních dnů, spíš jakoby jaro

Víkend 31. prosince 2022 – 1. ledna 2023

Severní Korea chce zrychlit výrobu atomových zbraní Chorvatsko se raduje ze vstupu do Schengenu Rusové bombardovali Kyjev Zemřel emeritní papež Benedikt XVI. Pro cestující z Číny se zavádějí covidové testy První dítě narozené v roce 2023 je Anička ze Šternberku Ubylo požárů i tragických dopravních nehod Zemřel poslední komunistický náčelník genštábu Vacek Předseda senátu Vystrčil měl novoroční projev Teplý, vizuálně jarní den se sluníčkem a mírným větrem

Neposílejte peníze v hotovosti na Noviny poštou!

Uložte \$88 přímo do banky ANZ, na náš účet, ale dejte nám vědět!

Noviny :

BSB 012 030 Acc: 536002848

a aby se poznalo, kdo peníze ukládá, dejte tam vaše členské (na obálce před jménem) nebo telefonní číslo.

EKONOMIKA: Co přinese rok 2023?

Markéta Šichtařová NevPes

Velké investory na Wall Street stejně jako babičku v nejzapadlejší české vesnici bude zajímat, jak moc silně bude v příštím roce kousat inflace.

Tady mám dobrou a zároveň špatnou zprávu. Dobrou zprávou je, že tempo inflace se v příštím roce zmírní. Špatná zpráva zní, že ceny dál porostou tempem, které bylo v posledních letech jen těžko představitelné. Zatímco za celý rok 2022 tempo inflace v Česku dosáhne v průměru za celý rok zhruba 15 %, v příštím roce to bude kolem 10 %. První polovina roku 2023 se odehraje v duchu dvouciferné inflace, ve druhé polovině roku tempo inflace zeslábně na jednociferné hodnoty. Růst cen budou dál žít drahé energie. Státní cenové stropy budou znamenat jen částečnou úlevu. Dražší energie se pak budou stále víc propisovat do všeho zboží. A dražší potraviny pocítí každý z nás.

Tempo inflace zůstane zvýšené nejen v české ekonomice, ale i ve světě. Musí nás proto zajímat reakce centrálních bank. Tady se začíná projevovat, že centrální banky přeci jen už zpomalily tempo zvyšování úrokových sazeb. Úrokové sazby amerického Fedu před letošními Vánoce narostly o 50 bazických bodů do pásma 4,25–4,50 %. Tempo zvyšování sazeb Fedu tedy zpomalilo po čtvrtici předchozích „hiků“ o 75 bazických bodů. Neboli očekává se, že boj proti inflaci už nebude tak urputný jako dosud.

Evropská centrální banka (ECB) po vzoru Fedu také přišla se zpomalením při zvyšování sazeb ze 75 na 50 bazických bodů. Rozdíl je ale v tom, že Evropská centrální banka začala své úrokové sazby zvyšovat později než americký Fed. Výsledkem je, že zatímco v USA vyskočily úrokové sazby viditelně nad 4 %, v eurozóně narostla základní sazba ECB jen na 2,5 %.

ECB ale zároveň přislíbila další zvyšování sazeb v příštím roce, kdy by měly vyrůst viditelně nad 3 %. Trh odhaduje, že ECB v příštích měsících zvýší sazby o více než 1 procentní bod. Kromě toho Evropská centrální banka má v plánu naordinovat své rozvaze dietu. Snižování rozvahy ECB by mělo začít v březnu a mělo by probíhat do poloviny příštího roku v rozsahu 15 mld. eur měsíčně. V podání ECB tak budeme v přímém přenosu sledovat kvantitativní utahování poté, co se ECB mnohaletým programem kvantitativního uvolňování stala největším věřitelem mnoha vlád eurozóny.

Nesmíme zapomínat ani na Českou národní banku. Její základní sazba leží v posledních 6 měsících výš než v USA i v eurozóně – u 7 %. Tam podle nás setrvá v příštích měsících. Pokud by se měly sazby ČNB měnit, tak podle nás až v závěru příštího roku, a to směrem dolů. Když to nějak sečteme, tak zatímco v posledních letech centrálních banky svou rozvolněnou měnovou politikou vytvořily podhoubí pro nárůst tempa inflace, v příštím roce v jejich podání budou pokračovat pokusy o nápravu tohoto stavu.

Chování centrálních bank a postupné „zdržování“ peněz bude mít zákonitě odraz v ekonomice. Pro investory bude najednou nemyslitelné přijít k levným úvěrům, což se odrazí ve slabší ochotě investovat – do čehokoliv. Akciové trhy podle nás nebudou ani v roce 2023 představovat bezpečné místo pro zaparkování kapitálu. Podobně na tom bude třeba nemovitostí trh. Splaskávání cenových bublin by mělo pokračovat i v roce 2023.

Za této situace se nemůže dařit ani jednotlivým ekonomikám. Třeba americký Fed v příštím roce očekává poměrně citelný nárůst míry nezaměstnanosti v USA z 3,7 % na 4,6 % na konci roku 2023. To naznačuje, že zhoršení ekonomických podmínek může vyústit v recesi největší ekonomiky světa.

Mezinárodní měnový fond pro příští rok očekává růst globální ekonomiky jen o 2,7 %. Českou ekonomiku budou brzdit obavy domácností z budoucnosti, což se odrazí v jejich slabších útratách. Zatímco v posledních letech byla domácí spotřeba tahounem růstu české ekonomiky, v příštím roce bude naopak brzdou. V příštím roce podle nás česká ekonomika neporoste, ale bude klesat o necelé 1 %.

Důležitým tématem zůstane i v roce 2023 energetická krize. K jejímu vzniku rozhodně nepřispělo jen zastavení dodávek plynu z Ruska. Výrazně se na tom podepsalo i zelené tažení evropských politiků. Naštěstí pro tuto zimu jsme z nejhoršího venku, zásobníky plynu se po celé Evropě podařilo během podzimu naplnit na více než 90 %, někde i na 100 %. Dodávky plynu z Ruska totiž nahradil norský plyn a pak také dodávky zkapalněného plynu (LNG). Jenže Evropa si bude muset brzy vybrat. O dodávky LNG bude Evropa soutěžit především s Asií. Zároveň se ale Evropa brání smlouvám na delší období kvůli svým klimatickým cílům. Jenže dodavatelé LNG právě na dlouhodobých kontraktech fungují. Když to sečteme, tak buď si Evropa otevřeně přizná, že plyn pro ni bude i v následujících patnácti letech důležitý, nebo můžeme mít velké problémy naplnit zásobníky už před příští zimou. To by samozřejmě výrazně zvýšilo cenu plynu a elektřiny na evropských trzích a eskalovalo energetickou krizi. Pak by se nám v ještě větším rozjelo to, co nás trápilo letos – skokový nárůst cen energií, následně celkové inflace, zamrznutí spotřeby a nutnost centrálních bank ještě víc dramaticky zvyšovat úrokové sazby. V tomto scénáři by byl propad české ekonomiky větší.

Policista zastaví auto s mladými manželi a děckem a provádí u řidiče dechovou zkoušku na alkohol. Naměří manželovi 0,8 promile.

„To není možné, musíte mít pokažený přístroj.“ Jak ať tedy dýchne manželka,“ rozhoduje policista.

Výsledek - opět 0,8 promile. „Tak ať tedy dýchne i děcko,“ rozhodne policista a opět naměří 0,8 promile.

Propustí je tedy a po odjezdu říká muž manželce: „Vidíš, říkala jsi, že ta slivovice děcku uškodí. Jemu neuškodila a nám pomohla!“

Čo by ste obetovali pre lásku?

Eštebáci odvliekli Helenu od syna a bili ju, manžela aj tak neprezradila

Mamička, kedy prídeš domov, pýtal sa syn Heleny, ktorá pre lásku skončila vo väzení.

Simona Gálová

Čo by ste obetovali pre lásku? Rovnakú otázku si kládla **Helena Šidáková**, keď bola na samotke vo väzení. Eštebáci ju bili do tváre, ťahali za vlasy, zviazali, položili na stôl a tyčami jej roztlkli chodidlá. Vyšetrovateľ s prezývkou „Doktor“ z nej chcel vymlátiť, kde sa skrýva jej manžel Zdeněk.

Ten utiekol do západného Nemecka a po troch mesiacoch sa ilegálne vrátil, aby na Západ zobral aj svoju ženu a 15-mesačného syna. Helena svojho manžela aj napriek surovému výsluchu neprezradila. Jej životný príbeh **plný odvahy a lásky** priniesla organizácia Pamäť národa, ktorá mapuje príbehy a spomienky pamätníkov, ktorí prežili komunistický režim.

Odídem, ale prídem po vás

Príbeh sa začal tesne po druhej svetovej vojne, keď Helena uspela na konkurze v Československom rozhlase. Práve tam stretla svoju životnú lásku, technika Zdeněk Šidáka, ktorý popri práci ešte študoval. Helena rýchlo zistila, že Zdeněk vždy stál na tej správnej strane dejín. Počas druhej svetovej vojny sa napojil na odbojovú organizáciu vo Viedni.

Keď ho lapili nacisti, unikol im a zúčastnil sa Pražského povstania. Po vojne nastúpil do komunistickej strany, no rýchlo svoje rozhodnutie prehodnotil. Keď stretol Helenu, vrátil stranícku legitimáciu a chcel si so svojou osudovou láskou založiť rodinu. V marci roku 1947 sa zobrali a v decembri sa im narodil syn, tak isto Zdeněk.

Po februárovej revolúcii Zdeněk staršieho vyhodili z rozhlasu aj z vysokej školy, kde mal pred sebou už len jedinou skúšku. Komunistom sa totiž nepáčilo, že pred rokom bez vysvetlenia odišiel zo strany. Jeho priatelia ho varovali, aby neváhal už ani deň a utiekol za hranice, pretože v Československu ho nečaká nič dobré. Doma však mal malé novorodeniatko. Keď útek navrhol Helene, tá mu vysvetlila, že s pár týždňov starým bábätkom nepodnikne žiadnu riskantnú cestu. Zdeněk ale nemohol čakať. Do schránky mu prišiel povolačiaci rozkaz na dvojročnú vojnu na Slovensko. Manželia sa teda dohodli, že on utečie ako prvý a keď nájde bezpečnú cestu, v januári sa vráti pre manželku a synčeka.

Útek sa podaril a jeho rodina si to odniesla zapečateným bytom. Helena si až po čase mohla odsťahovať veci a s malým synčekom striedavo bývala u rodičov a svokrovcov. Po niekoľkých mesiacoch sa Zdeněk vrátil tak, ako sľuboval. Manželke ale oznámil, že na Západ nepôjdu sami, ale utečú s ďalšími tromi ženami – Irenou, ktorá mala v Nemecku snúbenca, Ruženou, ktorá utekala za otcom, a Libušou, ktorá mala v Nemecku manžela. Helena súhlasila a práve ona mala ženy presvedčiť, aby sa podujali na nelegálny prechod cez hranice.

Chlapec, buď ticho!

„Pôjdete rovno, prídete k lesíku a hneď za tým je hranica,“ povedal skupine prevádzkač, ktorý mal poznať cestu na slobodu. Helena niesla v náručí 15-mesačného syna, ktorému dala tabletku na spanie, aby ich krikom neprezradil. Nepomohlo to.

„Zrazu začal strašne plakať. On spal, ale jačal ako siréna. To nie je možné, chlapec, buď ticho!“ čičkala som ho,“ spomínala Helena na osudný prechod cez hranicu. Rozsvietilo sa svetlo a oproti skupinke zrazu stál príslušník Verejnej bezpečnosti.

S dieťaťom v náručí zastavila policajtov

„Ten eštebák bol na nás taký dobrý!“ hovorila o prekvapivom zvrate. Vraj by ich nechal prejsť do Nemecka, ale nechcel mať problémy a skupinu nakoniec nechal eskortovať do väznice. Aj tam sa na nich, ešte poslednýkrát, usmialo šťastie. Helena so synom dostali balíčky ovocia, bábovku aj sladkosti

a na druhý deň ich prepustili domov. To najhoršie malo prísť o pár týždňov.

Helena so synom vtedy bývala u známych v Starom Kníne, kde sa skrýval aj jej manžel – hľadaná osoba, ktorá nelegálne prekračovala hranice. Keď pre Zdeněka prišla tajná polícia, vedel, čo má robiť. Dlho si plánoval únikovú cestu cez polia a lesy. Keď do chalupy vtrhli policajti, Helena sa im s dieťaťom v náručí postavila do cesty. Jej jedinou úlohou bolo za každú cenu ich zadržat', aby manžel, ktorému išlo o život, utiekol.

Kde je váš muž?

Eštebáci ho nechtyli a od nervov prevrátili celý dom hore nohami. Keďže nemohli mať Zdeněka, zobrali si aspoň Helenu, ktorú odtrhli od plačúceho syna. Keď išli autom okolo lesa, Helena za jedným stromom zazrela schovaného manžela. Bola hrdá, že ušiel a verila, že jej samej nič nehrozí.

Odvliekli ju do miestnosti bez okien, kde bol iba stôl a tri stoličky. „Stále sa ma len pýtali, kde je môj muž. Ale ja som naozaj nevedela, čo sa s ním potom stalo. Tak som hovorila, že neviem. Začali ma tak biť, že ma museli odniesť hore, pretože som nemohla stáť na nohách,“ spomínala na výsluch, počas ktorého vyšetrovatelia použili tú najhrubšiu silu.

Kde je agent chodec?

Položili ju na stôl, zviazali ruky a nohy a udierali ju tyčami do chodidiel. Ako po rokoch spomínala, nikdy nezažila väčšiu bolesť. „Ako som so sebou hádzala, tak som z toho stola spadla. A pretože som sa nemala čoho chytiť, ruky som mala zviazané, nohy zviazané, tak som spadla a vyrazila som si platničku. Zo zeme už som sa nemohla zdvihnúť,“ hovorila Helena, ktorá eštebákovi aj tak nič nepovedala.

Zdeněk nakoniec eštebáci aj tak objavili v horách. Ukrýval sa na povale u pani Doležalovej, ktorá policajtom nechcela nič vyraziť. „Kde sa skrýva agent chodec?“ pýtali sa jej na hľadaného muža, ktorému dali prezývku. Doležalová ale tak isto nič nepovedala. Zviazali ju, pritiahli stoličku a cez trám zavesili povraz s hákom. Oznámili jej, že keď nič neprezradí, na mieste ju obesia. Mlčala. Zdeněk to však už nevydržal, zliezol z povaly a dobrovoľne sa vzdal. Dostal doživotie.

Mamička, kedy už prídeš domov?

Po nejakom čase eštebáci zrežirovali stretnutie oboch manželov. Helenu eskortovali z väznice v aute s mužom, ktorý bol zabalený v deke. „To je určite Zdeněk,“ hovorila si Helena, ktorú po príchode vyšetrovateľ zvaný Doktor zavrel do skrine.

„Klepala som sa hrôzou a hovorila som si, že to bude zlé,“ spomínala na osudný moment, keď sa otvorili dvere skrine a pred ňou stál jej zbitý a zubožený muž. Pri výsluchu si tiež zažil svoje. „Tak tu ho máš! Sme ti hovorili, že ho dostaneme. Teraz sa možno vidíte naposledy, tak sa naňho pozri, ako vyzerá,“ kričal eštebák. Manželia sa na seba iba pozerali. Opýtala sa ho, ako sa má, on odpovedal, že to musí zvládnuť a či niečo nevie o synovi. Toho sa zatiaľ ujali Helenini rodičia.

Zdeněk odišiel zo súdu s doživotným trestom, Helene vymerali 20 rokov za mrežami. Občas ju chodili do

malého Zdeněka. Ten už pomaly chodil do škôlky. „Mamička, kedy už prídeš domov? Ved' ja som dobrý a počúvam!“ pýtal sa jej. Helene tieto otázky vždy zlomili srdce na márne kúsky. Nevedela synovi vysvetliť, že si zvolila milovať muža, pre ktorého bola ochotná trpieť a radšej išla do väzenia, než by ho mala zraďiť. „Dievčatá, ktoré mali návštevu so mnou, vtedy tiež plakali, pretože im to trhalo srdce,“ rozpamätávala sa na stretnutia so synom, ktoré dozorcovia vždy ukončili predčasne.

Čo tu robíš?

Helenu prepustili po šiestich rokoch vďaka amnestii pre matky s deťmi, ktorú vyhlásil prezident Antonín Zápotocký. Mala sa vrátiť do normálneho života, vo väzení ale stále zostával jej manžel. Keď ho prvýkrát navštívila, napísal jej list, aby naňho zabudla a súhlasila s rozvodom, pretože jej nechcel viac kaziť život.

Helena mu odpísala, že na to súhlas nikdy nedá a bude naňho verne čakať. Čakala ďalších osem rokov. **Raz prišla domov z práce a doma našla manžela**, ktorý mal na kolenách syna. „Čo tu robíš?“ to boli jediné slová, na ktoré sa vtedy zmohla.

Manželstvo Heleny a Zdeněka dlhoročné odlúčenie ustálo a k synovi nakoniec pribudol o 17 rokov mladší brat Martin. Obaja manželia sa dožili roku 1989 a zrútenia režimu, ktorý im pokazil najkrajšie roky života.

Milí priatelia,

Dovoľte mi uviesť môj posledný, trochu osobnejší príspevok, ktorý vznikol v momentoch krátko pred odchodom z Canberra. A využijem za týmto účelom stránku nášho končiaceho veľvyslanectva, ktorého aktivity ste si verím mnohí z vás za obdobie môjho pôsobenia všimli a niektorí i obľúbili.

Pri všetkej únave, vyčerpanosti a stresoch spojených s nezvyčajnými úlohami, balením, lúčením sa a ukončením jednej životnej epizódy, čo sa dotýka nielen pracovného, ale aj rodinného života, je priam umením dokázať sa na chvíľu zastaviť a uvedomiť si, čo človek za sebou zanecháva a čo si odnáša. Pre mňa takýto moment nastal pred odchodom z budovy veľvyslanectva, v ktorej sme strávili uplynulé roky (a hlavne nikdy nezabudneme na dlhé canberrské zimy v nej). Uvedomil som si, a som za to nesmierne vďačný, že som mal veľké šťastie na ľudí, s ktorými som mohol pracovať. Náš malý tím, s ktorým sme veľvyslanectvo zatvárali, dokázal aj popri enormnom nasadení fungovať vysoko profesionálne, ale i ľudsky. Chcel by som sa vám preto zo srdca poďakovať, že ste mne i Laure pomáhali plniť našu austrálsku (misiu).

Aďa Paulovčinová, Zuzka Bandziová, Valeriy Schuster a Igor Slovík, ktorý na takmer 5 mesiacov pricestoval z Bratislavy vypomôcť s náročnými a objemnými úlohami. Nedá mi však nespomenúť aj manželov Zuzku a Mira Kapustovcov, ktorí síce svoje pôsobenie ukončili už pred niekoľkými mesiacmi, avšak výrazne prispeli k pozdvihnutiu úrovne fungovania tohto úradu. **VEĽMI PEKNE VÁM VŠETKÝM ĎAKUJEM!**

Som taktiež rád, že sme sa mohli na veľvyslanectve krátko stretnúť aj s novým generálnym konzulom v Sydney Martinom Kabáčom a jeho zástupcom Braňom Gallom a odovzdať si štafetu. Prajem Vám veľa úspechov a príjemný pobyt v Austrálii, ale taktiež aj veľa síl pri plnení vašich úloh.

Z Canberra si okrem skúseností nás a našich dvoch detí odvážame aj nového člena rodiny, whippeta Danteho, ktorý nám bol taktiež veľkou oporou a zdrojom čistej radosti v tomto roku, kedy sme si prešli náročným obdobím, operáciou našej dcéry. Nelúčme sa však, povedzme si radšej DOVIDENIA, opäť na inom zaujímavom mieste.

Tomáš Ferko, veľvyslanec SR v Austrálii.

väzenia navštevovať rodičia a priviezli so sebou aj

Nohavica s kytarou, Musk s Twitterem, oprašovači svazáctví s plnou polní.

Štěpán Chába, Krajské listy

Jaromír Nohavica opět rozčeřil vody té naší koloniální věrnosti mocnostem. Ukrajinci na polské území vystřelili dvě rakety, ty zabily dva Poláky. A pak nastalo celoevropské ticho, prokládané hysterkami z naší vlády i médií, které začaly křičet po zahájení třetí světové války. Perte je, bídáky rusácké, zloajní Hitlerovi potomci to jsou, pletly si hysterky světové strany. Z Polska se ozývalo stále opatrné ticho. Jen poznámka – mohli to být i Rusové. Mohli.

A čekali se na amerického prezidenta Bidena, co on na to. Jenže on vyspával výlet s Alzheimerem na nějakou mezinárodní konferenci. V USA byla hluboká noc. A tak jsme si chvíli postáli s vytřeštěnými výrazy na prahu třetí světové války a čekali na Bidenovo probuzení. Ráno Biden světu prozradil, že to byly ukrajinské rakety, které zabily v Polsku. Spadly tam náhodou. Může za to Putin, to je jasné. Ale byly ukrajinské.

Nejkrásnější na celém tom čekání na prahu masového vraždění v celé Evropě byl fakt, že Poláci věděli, že rakety vypálili Ukrajinci. Přesto čekali, jak se k věci postaví Biden. Bude chtít třetí světovou? Protože pokud ano, tak to byly ruské rakety, i kdyby to odporovalo fyzikálním zákonům. Prostě se pustíme do hromadného vraždění a umírání v rámci přetahované o trh s plynem a ropou v Evropě. V pohodě. Hodnoty se tomu v zasvěcených kruzích říká. Biden se ovšem dobře vyspal a na nějakou třetí světovou neměl náladu. A ohlásil, že to byli Ukrajinci, a že za to sice může Putin, ale důvod k třetí světové nebyl naplněn. Zatím. Ministryně pro urážení důstojnosti české armády Jana Černochová tiše přešlápla. Zase nic. Zase nebude válčit někde na úpatí Bílé hory. Škoda promarněné šance, jak toho rusáka prohnat po Sibíři. Až citelně se éterem nesl vzkaz – my tu válku chceme, hrozně ji chceme. Děsivé.

Situace to byla komická, tragická, směšná a plná pokrytectví. A to je, musí být, nosné téma pro písničkáře i komentátora všedního dění. Jímž Jarek Nohavica byl a je. A tak složil kousavou skladbu o tom, že americký prezident ještě spinká, proto musíme počkat, on totiž spinká a bez něho se rozhodovat nic nebude. Ovšem na jeho přání zpřelámeme nohy i fyzikálním zákonům. Rádi. S hrdoostí. Nadšením. Jarek Nohavica se decentně vysmál té naší malomocné nesvéprávnosti a hurtovaní do války, kterou bychom měli do dvou dnů prohranou (Německo hlásí, že má zbraně jen na dva dny horkého konfliktu, jak informuje iDnes a další média. Jak na tom jsme my? Zvládli bychom vojenským ohňostrojem vyplnit alespoň pauzu na oběd? Co, milá ministryně pro vyprazdňování vojenských skladů i státního rozpočtu? Sloužíte USA dostatečně uspokojivě? Bude pochvala? Bude medaile?

Na Nohavicu se kvůli tomu sesypala lavina doslova nenávisných pokřiků. V první řadě, jak jinak, s Pavlem Šafrem z deníku Fórum24. Na titulní straně jeho státem štědře dotovaného magazínu se blýskla slova – Český básník podlézá Rusku. Pod tím Šafrův titulek – Nohavicova agitka navazuje na bolševickou propagandu. Následoval výstřik politruka z 50. let. Heslo Republiku si rozvracet nedáme jako kdyby křičelo z každého slova. Přidal se Deník N, Respekt. Všichni ti správní, kteří se rozhodli, že budou hlasem lidu. Ať se mu to líbí. Nebo nelíbí. Prostě budou. Lid ať radši drží hubu. Nohavica byl už zase onálepkován jako nepřítel lidu a celosvětového míru (potažmo války). Další, kterého bychom měli poprat, umlčet, zavřít. Cokoliv, co povede k jeho nepřítomnosti ve veřejné, tak jednostranné diskusi.

Do toho nám pak zahartusil Brusel. Ne, ten se nad Nohavicou nepohoršil, to zastali naši lokální politruci a svazáci. Brusel se rozkatil na Twitterem, který nedávno koupil nejbohatší člověk planety Elon Musk. Že to spolu nesouvisí? Ale ano, souvisí, a jak hodně.

Elon Musk koupil Twitter a hned vyházel půlku zaměstnanců. Po chvíli následovala další vlna

propouštění, která dopadla i na pobočku v Bruselu. Tam nezůstal nikdo. Věra Jourová, místopředsedkyně Evropské komise pro zavádění cenzury, se vyděla. Vždyť Twitter musí potírat dezinformace a nenávisť. Jak to chce udělat, když nebude mít zaměstnance?

„Jsem znepokojena zprávami o propouštění tak obrovského množství zaměstnanců Twitteru v Evropě. Jsou přitom klíčoví, pokud chcete účinně odhalovat dezinformace a propagandu a přijímat opatření proti nim, to vyžaduje zdroje. Zejména v souvislosti s ruskou dezinformační válkou očekávám, že Twitter bude plně respektovat právo EU a dodržovat své závazky. Twitter je velmi užitečným partnerem v boji proti dezinformacím a nezákonným nenávisným projevům a to se nesmí změnit,“ řekla naše komisařka Jourová k propuštění těch, kteří se na zavádění cenzury v EU osobně podíleli.

Delegovat cenzuru na soukromou společnost, protože i samotná unie má v ústavě, že nikdy nesmí sáhnout k cenzuře. Elon Musk, a doufám, že přesně na tom pracuje, by měl Evropské unii vzkázat – pokud chcete cenzurovat, nechtějte to po mně. Tady máte otevřené dveře do Twitteru, vytvořte si své komando úředníků a prosím, cenzurujte si dle libosti. Na vaši odpovědnost, na vaše triko, koho chcete, ale vždy s podpisem Evropské unie. Nikoliv s podpisem Twitteru, z kterého se snažíte udělat nástroj cenzury, a umýt si tak nad veškerou cenzurou ruce.

Evropská unie volá po tom, aby ticho ovládlo společnost. Aby už žádný Nohavica nezazpíval. Jen tři čuníky, to mu dovolíme. Když bude poslušný. Jinak ho vymažeme z virtuálního i mediálního světa. Je to přece slouha Putina, dezolát, dezinformátor, proruský šváb.

I komunismus začínal s nesmělými nálepkami. Slouha imperialismu. Pohrobek nacistického Německa. Buržoust. Kulak. Nepřítel socialismu. A vždy to začínalo v tisku, v té ustrašené části společnosti, která byla schopná vyvolávat nenávisť k části populace nebo k jednotlivcům. Musíme si přece vybudovat nepřítel, proti kterému budeme ve jménu lidu bojovat. Nepřítel nás sjednocuje. Boj proti němu nás sjednocuje. Začne to jedinci, skončí to částí společnosti. To samé předvedl tisk za protektorátu.

Tisk byl vždy hláskou troubou režimů. **Vyvolával nenávisť, rozdělával společnost, hnal jednoho proti druhému.** To on je tou líhni pro vraždu z nenávisťi dříve z důvodu rasové, pak třídní příslušnosti. Pro co budeme vraždit a nenávidět teď? Které z médií první napíše – tenhle si nezaslouží žít (mluvit, být slyšen)? Slouha Putina, dezolát, dezinformátor, proruský šváb. Není to málo jako důkaz, že už tam jsme, že už teď mnohá média, politici i národní a nadnárodní uskupení volají po mlčení svých obyvatel? Tisk právě onálepkoval Jarka Nohavicu. Slouha Putina, dezolát, prokremelský šváb. Nohavica.

Pro demonstrace proti vládě Petra Fialy už se také ujaly nálepky jako dezinformátoři, proruští trolové. Tisk jede jako promazaný, už zase ukazuje na část populace a říká... co říká... křičí, že tady jsou ti špatní. Přidal i ukazování na jednotlivce. Stát se přidává. Vládní politici sahají k přímé dehonestaci části společnosti, jejího ponižování, zatím slovního. Do toho média začínají tepat do jednotlivců. A nadnárodní uskupení Evropské unie v hysterických návalech upadá střídavě do mdlob a neovladatelného vzteku, protože jeden z hlavních informačních toků se jim sekl, a nechce za ně dělat cenzuru. Za ně. Za Evropskou unii. Za stát. Nechce. Protože je to státní, unijní cenzura. Jen delegovaná na soukromníka, aby ručičky politiků zůstaly čisté.

I Poláci v době, kdy americký prezident spal, věděli, že rakety vypustili Ukrajinci. Přesto tiše čekali, až se jeho výstosť ve Washingtonu probudí. Čekali, jakou pravdu mají použít. Tu skutečnou, nebo tu druhou. Co kdyby si chtěl strýček Joe udělat z Evropy střelnici, to pak popřeme i ty fyzikální zákony a Nohavicu zavlečeme rovnou na vyšetřovnu naší lidově demokratické republiky a zlámeme mu všechny kosti v těle. Jen ať už se nesměje našemu pokrytectví, slabosti, ubohosti, nesvéprávnosti. Ať už konečně zmlkne.

Nechte zpívat Mišíka? Nechte zpívat Nohavicu!

Ruský tisk nečtu, rubl nevím ani jak vypadá a cítím se kulturně prozápadně, ač ruská literatura i film jsou mi velmi blízké. Popis pro komedianty od cenzury.

Malý český velký finanční skandál

Ondřej Aston Neff

Policie sebrala Henryho Ertnera a Richarda Watzkeho a zbořila domeček z karet zvaný Xixoio. Pokud jste o něm nikdy neslyšeli, máte štěstí, protože kdybyste slyšeli, mohla by vás zlákat vidina senzačního zbohatnutí. Základní informace jsou na dosud fungující webové stránce Xixoio – já z toho co tam píše nepochopil ani slovo, jen to, že bych do obchodování s tokeny nikdy nešel. Jiní šli za vidinou revoluce ve finančnictví a firmě nasypali půl miliardy. Teď to má v ruce policie a kdo ví, jak to dopadne. Kdyby vše šlo jak je u nás zvykem, tak nijak.

Poučení z toho neodvinu žádné. Jen dodám moji celoživotní zkušenost: je třeba maximálně zvýšit ostražitost, jakmile vám někdo nabídne jakoukoli výhodu. Každý, jakkoli podniká, jede na doraz možného, aby z vás vydoloval únosné maximum peněz.

Všechny Black Fridays, všechny slevy, všechny akce jsou dopředu vykalkulované hry s cenou, aby ve výsledku vznikl snesitelný zisk. Měli by to učit děti ve škole a myslím to naprosto vážně. Až uvidíte inzerát „naučím vás vydělávat dva tisíce eur denně“, jde naprosto a stoprocentně zaručeně o podvod. A kolik lidí se dá nachytat!

Nigerijské dopisy (*jsem sesazený ministr financí Rubundi Urundi a potřebuju skrz spolehlivou osobu dostat do Evropy dvacet milionů dolarů, rozdělím se fifty fifty, když mi pošlete 2 tisíce USD na správné poplatky*) kolují dodnes. V devadesátkách, kdy krachovala jedna banka a jedna kampaňka za druhou, jsem jezdil kolem obřího billboardu jednoho takového podniku, který sliboval úrok na vklady 19%.

Říkal jsem si: kdo na tak očividnou kravinu může skočit?

Každej, milej pane, každej. Lidé, bděte.

Yossarian z Hlavy XXII. měl zásadu, že ho všichni chtějí zabít. Mějte zásadu, že vás všichni chtějí oškubat, státem počínaje a prodejcem svítících čertovských rohů o Mikuláše konče. Když si ji vštípíte, zmenšíte pravděpodobnost oškubání na snesitelnou míru. Ale stejně vás oškubou, jako každého z nás.

Kouzlo nevědomého aneb Oživení v sále

Oldřich Aston Neff

Kalamitně laděný pátek 16. prosince rozjasnilo video, které se explozivně šířilo českým internetem: v režii TV Prima navštívil prezidentský kandidát Andrej Babiš školu a děti ho tam zkoušely ze znalostí z různých oblastí. Předešlo něco jako disclaimer: takovou odvahu bych neměl, jít do školy, aby se mě tam ti padoušáci a padoušice ptaly na nesmysly, která jsem zapomněl před šedesáti lety. Setkání trvalo tři hodiny a to co po internetu koluje je kratičké sestřih, spíš tedy výstřih. Ale přece jenom, od člověka aspirujícího na vedení státu by se dala čekat aspoň tak minimální znalost, jako že Slunce a Měsíc nejsou planety a co že napsal Jaroslav Hašek. Tady je přehled hlavních Babišových (ne)znalostí.

Mě ale zaujala hlavně jedna z nich. Dostal otázku kolik má kráva žaludků a k čemu jí zaživací soustava slouží. Babiš nevěděl a improvizoval, že kráva v žaludku produkuje mléko.

Nuže, naše poslední hlava státu s intenzivním zájmem o astronomii byl Rudolf II. a je zjevné, že Babiš, pokud bude zvolen, nepůjde v jeho šlépějích. Ale otázka týkající se krávy není kravina, nýbrž politikum. Jak známo, složitě a neefektivně zažívání přežvýkavců produkuje skleníkový plyn metan, tudíž je zde velký politický tlak na redukci jejich chovů. Nedávno média

psala o společenském neklidu v Holandsku, které plánuje třicetiprocentní omezení chovu skotu. Že tohle neví expremiér a doufejme že nikoli příští prezident, ale rozhodně majitel největšího agrokompexu v zemi, to je skutečně pozoruhodné. Prý má fotografickou paměť. Co v ní přechovává, když neví něco, co se ho může bezprostředně týkat, i kdyby s politiky odešel? A ještě něco. Chtít dělat prezidenta v Česku a neznat Švejka, to je *mission impossible*...

Zpátky do bezpečí...

Vidlák 3 prosince 2022
(vydavatel, on se prý tak opravdu jmenuje),)

Dneska se hodlám vysmívat. Všem hlupákům a cenzorům. Všem libtardům, kteří se bojí svobody slova, všem těm, kteří mají právo, aby jejich informace byly regulovány. Všem těm, kteří si myslí, že nežádoucí informace je možné nějak zarazit a kteří si myslí, že když je zarazí, tak zmizí i jejich příčina. Hele, přijde mi takhle zpráva, jestli jsem viděl, že První zprávy přetiskly můj článek Baštovi. Nevěděl jsem, tož si otevřu Seznam, zadám do vyhledávače „První zprávy,“ odkliknu to a už se mi tam objevují s varováním, že se podílejí na dezinformacích. Na to jsem už zvyklý, to je v dnešní době v podstatě punc nezávislého myšlení, kliknu na to a objeví se mi další seznamácká tabulka s ještě důkladnějším varováním, že server je známou entitou podílející se na hybridním působení ve prospěch Ruské federace. No nic, tohle nás jednou čeká všechny, vlastně se divím, že tuto obchodní značku ještě také nemám...

... ale nejlepší byly ty možnosti pod tím.

Mohl jsem to buď IGNOROVAT, což jsem také udělal, protože nějaký Lukačevičův poskok mi nebude předžvejkávat informace...

A nebo jsem mohl ZPĚT DO BEZPEČÍ.

Hele, takhle oni tomu říkají. Zpět do bezpečí. Přecíst si jiné zprávy je nebezpečné. Nedej bože by se vás hned mohl zmocnit Putin a zcela vás obloudit. Jen informace Seznamu jsou bezpečné. Oni už ani nepočítají s tím, že byste mohli přemýšlet sami. Oni vám rovnou vysvětlí, co je bezpečné a co není.

Já se jim vlastně nedivím, ony ty zprávy jsou fakt nebezpečné. Ony jsou totiž úplně nebezpečně jednosměrné. Kdo totiž jednou sejde z libtardí stezky, ten je pro libodémo ztracen navždy. Já vlastně neznám nikoho, kdo by třeba četl moje Kydy, byl původně můj fanoušek, věřil tomu, co říkám a pak prostě šel na oficiální stránku ODS, tam se podíval do tváře Blyštivého Pěti, přečetl si nějaké jeho moudro a to mu zcela změnilo život. Neznám nikoho, kdo by pochopil, že alternativa jsou dezoláti, ale že u libtardů je to to pravé ořechové. Když se to tak vezme, vyhrožování, že se dám k TOP09, tady nejčastěji provozuju já. Ano, bývám někdy hodně našťavý na poměry mezi námi... už jsem párkrát řekl, že snad začnu mít rád EU, ale reálně neznám případ, že by se to stalo. Známe lidi, kteří mě četli a nějak jsem je našťaval, že jsou ochotni tapetovat diskusi mými dávnými hříchy (zdravím Carlose), sice mě nesnášejí až za hrob a jsou ochotni kvůli mě trávit hodiny a hodiny na mém profilu, bydlím jim v hlavě..., ale lásku k Pražské kavárně to v nich neprobudilo.

Zato znám spoustu bývalých příznivců EU, volného trhu, Západu, USA, ODS, Starostů, Pirátů, ba i kafírníků z Práglu, kteří obrátili a dneska stojí vedle nás, ale neznám žádného opravdového echtovního dezoláta, který by se dal k Pirátům nebo k Pěťovi. Určitě nějaká výjimka existuje... co takhle Čulík?... ale u něj bych řekl, že prostě jen Madlenka Ólbrajtová nasypala peníze.

Komu se jednou zalíbí v tom našem alternativním chaosu, ten už tu zůstane... A nějak se přenesou přes to, že Vidlákovy kydy jsou úplně jiné, než třeba Protiproud... Přenesou se přes to, že tu k žádnému sjednocení nedochází a že naopak zdejší vyčnívající figury po sobě umějí slušně štkat a obviňovat se navzájem z posluhování globalistům. (Láďo, prosím Vás, neznáte nějakého? Celkem bych snesl nějakou

finanční injekci od zlotřilé korporace, ale ten Soros mě ne a ne zaplatit... Když tak dobře víte, že pro nějakého globalistu dělám, nemohl byste nás propojit, aby i on zjistil, že pro něj pracuju a dělám to dobře?) Kdybych měl spočítat, co mi všechno řekli třeba o Jindrovi Rajchlovi, tak bych se měl nechat naočkovat, než k němu přijdu blíž... A místo toho sleduju, jak mu na jeho shromáždění chodí pořád víc a víc lidí a to přímo masově.

Na jednom takovém shromáždění jsem se teď byl podívat... bylo to relativně blízko od Vidlákova, pozvali mě s dostatečným předstihem, abych si na to udělal čas a tak jsem jel... Nebudu vám říkat, jaké to bylo, protože by mě hned zase někdo obvinil, že poté, co kopu za Babiše, Baštu, SPD, Trikolóru, Karlovu legii a další, že kopu i za Rajchla... jedte se podívat sami.

Ale proč to zmiňuju...

Nejzajímavější bylo vystoupení jednoho pána z publika, který nám povídal svůj zážitek z přednášky o dezinformacích, která se konala v Brně jakožto společná akce tamních vysokých škol. Byl tam i Mikuláš Bek a různí čerství absolventi pokrokových univerzit a v jednom bloku mluvčí vyzval ty dnešní mladé studenty, co jsou obklopeni nebezpečnými neschválenými názory, ať se přihlásí ti, kteří mají problémy s názory svých rodičů. Jinými slovy, ať se přihlásí ti, jejichž rodiče poslouchají dezinformace. Prý se přihlásili skoro všichni...

A v mé duši se rozhostil hluboký mír. Dnešní průměrná žena má průměrně 1,3 dítěte, takže pokud se v Brně přihlásilo 500 studentů, že jejich rodiče mají závadné názory, tak musí existovat tak 800 jejich dezolátních rodičů. Čili přesila. Odečtete si studenty technických oborů, kteří z podobných aktivit mají většinou srandu a už víte, proč henty studenty Seznam musí před dezinformacemi varovat a posílat je zpátky do bezpečí...

Takhle to je. Pravda osvobozuje. Já bych k tomu dodal, že osvobozuje i ještě neodhalená pravda. Osvobozuje už její hledání. A kdo hledá, ten nakonec dojde sem k nám. Je to tu trochu divočina, někdy je to tu jak na Matějské, ale je tu svoboda si hlásat a poslouchat cokoliv. Nejsou tu ještě žádné velké zájmy, naopak, mocní v této republice námi zatím jen pohrdají nebo jsme pod jejich rozlišovací schopnost... ale díky tomu jsme se naučili, starat se o sebe sami. Postupně jsme si vybudovali vlastní infrastrukturu. Amatérskou, někdy i vysloveně naivní, ale funkční. Jsme zdola vzniklý spolek, který se nemůže rozpadnout, protože ho ani nikdo nezaložil. Možná by bylo lepší říct, že nejsme ani tak spolek, jako spíš sebranka... Nemáme moc tvar, ale tím pádem také nemáme hranice. Každý má svoje pravidla, ale nevládne tu zákon silnějšího.

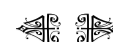
Vlastně v mnohém připomínáme osadnický venkov. Každý pracujeme na svém, každý té práce máme kupu, všichni jsme v podstatě ještě chudí a máme málo volného času, ale už jsme sousedi. Už k sobě občas zajdeme a už se nám osvědčily způsoby, jak volat, že hoří. Ještě jsme každý sám za sebe, netvoříme organizované a ovladatelné vojsko, ale také nám nemohou zničit velitelství, protože žádné nemáme. Ještě neexistuje žádný telefon, kam by mohl Babiš zavolat a plánovat spojenectví... ale tím pádem nám nikdo nemá jak vyhrožovat.

Zatím se rozhodujeme každý sám za sebe, co podpoříme a co nás nechá chladnými, ale už dokážeme celkem odhadnout, co nás z té židle zvedne. A všem těm, kteří chtějí chodit do hento bezpečí a všem těm, kteří jim takové bezpečí připravují, těm chci vzkázat to, co vzkázali světu Francouzi, poté, co dobyli Bastilu:

Jsme svobodni. Následujte nás!

Učitelka: Váš syn popadá pomalu ze všech předmětů! - A co z chování? Z toho ne. No vidíte, a to jsem ho učil já, ostatní předměty vy!

No, a je po všem..... jaký bylo kouzlo Vánoc?

Dopis na konzulát v NSR

dnes jsem měla delší diskuse s českým generálním konzulátem v Drážďanech, když jsem prosila, aby mne zaslali voličský průkaz abych mohla volit v České republice. Pracovnice tvrdila, že musím mít podpis potvrzený notářem. Snažila jsme se jí vysvětlit, že stačí mít ověřený podpis třeba od města bydliště. Po delší diskusi byla ochotná s tímto konzultovat paní gen. konzulku, která potvrdila můj názor.

Nebylo by možné informovat všechny zas. úřady že pro žádost stačí úředně ověřený podpis voliče, jak stojí také na webových stránkách.

Ale můžete to také nechat, mám spíš dojem, že je to neochota, vystavit nám dokumenty...snad jednou přijde možnost volit písemně, jak je již vic než půl století možné v Německu.

srdečně Vás zdravím a přeji klidné Vánoce a příjemné pány kolegy příští rok 2023

Eugenie Trützschler

Recept No.612

Kočičák čili lepenice

Suroviny:

1 kg brambor
500 g kysaného zelí
2 cibule
4 lžíce sádla
špetka cukru, drcený kmín, sůl
1 šálek horkého mléka

Postup přípravy

Oloupané a omyté brambory rozkrájíme, zalijeme horkou vodou, osolíme, přidáme trochu drceného kmínu a uvaříme doměkka. Pak vodu slijeme, brambory zalijeme horkým mlékem, rozšťoucháme a umícháme hladkou kaši.

Kysané syrové zelí překrájíme, třetinu odebereme a zbytek podusíme na jedné cibulce, kterou jsme si nasekali nadrobno a osmahli na kousku sádla.

Zelí ochutíme solí, kmínem, případně cukrem, zalijeme vodou a dusíme doměkka. Dušené zelí vmícháme do bramborové kaše, přidáme i odložené syrové zelí a povrch posypeme dozlatova osmaženými cibulkovými prstýnky.

Lepenici podáváme s klobásou, uzeným masem, jitrnicí nebo prejtem.

V Austrálii je odpor politiků k jaderným elektrárnám velice silný. A dokonce jednotlivá předměstí se předhánějí ve vyvěšování tabulí, kde píšou, že tam nic jaderného není a kompletně ignorují existenci jaderné medicíny a rentgenové a i jiné přístroje. *Vydavatel*

Rakousko jako mistr v pokrytectví

Milan Smutný

V pokrytectví v energetickém hospodaření je vlastně Rakousko konzistentní: sice by bez neustálého importu „špinavé“ i jaderné elektřiny z Česka energeticky přežilo jen těžce a určitě nákladněji, ale soudí se proti atomu neustále.

Jako se již opakovaně v minulosti antijaderné Rakousko soudilo, minulý týden podalo žalobu k Soudnímu dvoru Evropské unie za to, že Evropská komise (EK) a po ní také Evropský parlament zařadily zatím jen dočasně jádro do taxonomie podporovaných a životnímu prostředí přátelských zdrojů. Ani to, že to bylo v tandemu s podporou zemního plynu jako přechodné energetické komodity, rakouské strážce ekologické čistoty (což jim nebrání v masivním využívání zemního plynu) neuchlácholilo. Podle Rakušanů se k žalobě přidá také Lucembursko, sdělila rakouská ministryně pro ochranu klimatu Leonore Gewesslerová. Tato ministryně za spoluvládní stranu rakouských Zelených si už v létě vysloužila pozornost evropských médií, když v kritice EK uvedla, že příslušný legislativní akt Brusel provedl ve stylu Nacht-und-Nebel. Stejným rozkazem vydal v roce 1941 vůdce třetí říše Adolf Hitler a na jeho základě bylo uneseno na 7000 oponentů nacistů z okupované Francie, Belgie, Lucemburska, Nizozemska a Norska, kdy stovky z nich skončily na popravišti.

Vládní politička Rakouska, země, v níž se nejmasovější vrah světa Hitler v Braunau u Innu v Horních Rakousích narodil a jejíž další nacističtí hrdlořezi původem z alpské země byli odsouzeni jako váleční zločinci mezinárodním tribunálem v Norimberku, neváhala sáhnout k takovému nechutnému argumentačnímu cynismu, aby zdůvodnila přesvědčení své i celé vlády ve Vídni, že „jaderná energie je technologií minulosti, jejíž nebezpečnost pro člověka a prostředí je jednoznačně zdokumentována“. Zelení se dostali do rakouské vlády, v níž mají šest ministrů, poprvé v historii v roce 2019.

Rakušané chtěli v 70. letech – ostatně jako velká část evropských zemí včetně ČSSR – postavit svou energetiku většinou na jádru, přičemž v plánu měli dokonce šest jaderných elektráren (JE). První z nich byla dokončena v roce 1978 v Zwentendorfu na Dunaji, 60 km severozápadně od Vídně a měla výkonem 700 MW krýt 10 % tehdejší spotřeby elektřiny v zemi. Rakouská vláda ke zprovoznění atomové elektrárny vyhlásila referendum, přičemž kancléř Bruno Kreisky velmi nešťastně spojil všelidové hlasování o atomu se svým setrváním ve funkci. Z odporu Rakušanů proti kabinetu sociální demokracie v čele s Kraiským se stal tak současně protest proti jaderné elektrárně, kde rozhodl nejtěsnější poměr hlasů 50,47 : 49,53 %. Z 2/3 zúčastněných oprávněných voličů rozhodlo proti elektrárně, tedy vlastně proti Kreiskému necelých 20 000 Rakušanů. Kancléř Kreisky přitom zůstal ve funkci dalších pět let, ale z atomové elektrárny Zwentendorf je nefunkční pomník promrhaných miliard. Jak přitom nevzpomenout na vznik referenda o vystoupení Velké Británie z EU, což je jasným ponaučením, že politici v zastupitelských demokraciích by neměli své osobní ambice spojovat s všelidovým hlasováním o klíčových aspektech bezpečnosti své země.

Od té doby se Rakousko v Evropě vyprofilovalo jako stát, který atakuje všechny země, které si chtějí být jen začít s mírovým využíváním atomu. Proč tedy ve Vídni sídlí klíčová Mezinárodní agentura pro atomovou energii, která je prestižním světovým dozorem nad bezpečným využíváním atomu pro mírové účely? Neměla by vláda ČR nabídnout jako nové sídlo Prahu? Rakousko žalovalo v minulosti Británii za veřejnou podporu JE Hinkley Point, snažilo

se překazit zprovoznění nových bloků JE ve slovenských Mochovcích, bojuje proti stavbě JE v Maďarsku a v neposlední řadě také „sponzoringem“ českých odpůrců kladlo masivní překážky dostavbě JE Temelín. Samozřejmě už začínají v Rakousku zatím na úrovni zemského hejtmanství v Horních Rakousích stupňovat kritiku plánů výstavby dvou nových bloků v JE Dukovany a dalších dvou v JE Temelín a také tam plánované stavby malého modulárního reaktoru. Jihočeský hejtman Martin Kuba (ODS) kritiku označil za absurdní a připomněl rakouským partnerům, že energetický mix je plně v kompetenci suverénních národních států v EU.

Česká politická reprezentace by měla rakouským partnerům připomenout zcela zásadní věc: Rakousko se totiž bez stálého dovozu elektřiny z českých uhelných a také jaderných elektráren neobejde. Proč? Díky hornatému povrchu Rakouska s dostatkem vody Rakousko 75 procent elektrické energie vyrábí z obnovitelných zdrojů, hlavně v běžných a přečerpávacích vodních elektrárnách. Na rozdíl například od Němců si Rakušané nenechali turistická atraktivní panoramata Alp znetvořit obřími větrnými elektrárnami, nichž jen některé provozuje trochu nelogicky v rovině směrem k hranicím Maďarska. Velmi významnou část ovšem Rakušané musejí produkovat v paroplynových elektrárnách (PPE - 11. října ve 13:00 hodin přehled na portále Electricitymap ukázal, že zemním plynem kryli 27 % spotřeby elektřiny), takže mají i navzdory ruské agresi na Ukrajině stále „nadstandardní“ vztahy s diktátorským režimem Vladimíra Putina. Rakousko tak svou posedlostí bojem s emisemi podobně jako Německo samo vlezlo do Putinovy smyčky energetického vydírání.

Ovšem přečerpávací elektrárny pracují na principu využití přebytků elektřiny hlavně v noci pro naplnění nádrží postavených výše, z nichž voda pak v klasických turbínách vyrábí elektřinu v době poptávky. Jak vyplývá z bilance výroby, spotřeby a exportu elektřiny např. v 1. čtvrtletí 2022 na webu www.eru.cz, z České republiky Rakušané od ledna do konce března dovezli 3 TWh, tedy tři miliardy kilowatthodin elektřiny. I když zase část své elektřiny Rakušané prodávají někdy Maďarsku či Slovinsku (viz aktuální přehled na portále Electricitymap), dominance importu z Česka je jasná. Jejich antijaderný pokřik je tak čirým pokrytectvím, nemluví o tom, že Rakušané se v energetice rádi deklarují jako „zelená“ země. To ostatně platí pro všechny pokrytecké statistiky produkce emisí v zemích EU, jež by měly být korigovány ohledně SPOTŘEBY emisí v podobě dovážených produktů do bohatých zemí EU z celého světa, kde na bilanci emisní výroby v Číně, Indii, Jižní Americe atd. v EU jaksi rádi zapomínají. S tím, jak drahá energie spolehlivě vyvede energeticky náročný průmysl za hranice EU, tento problém bude eskalovat a stále více bude dokazovat absurditu dekarbonizační zelené ideologie Green Deal for Europe, tedy Zelená dohoda pro Evropu a emisní špina za její hranice.

Nepochybně v diskusi k tomuto článku zazní výzvy, abychom s vývozem elektřiny do Rakouska skoncovali, když se tamním politikům nelíbí zdroje, z nichž se v ČR elektřina vyrábí (celoroční průměr znamená 43 % z uhlí a 37 % z jádra, pro srovnání 2,75 % ze solárů). Dokonce se v Rakousku prodávají za tisíce eur speciální krabičky, které při zapojení do sítě bytu či domu prý spolehlivě odkloní elektřinu z atomu. Jak vidno, na ideologické zaslepenosti, alarmismu a neznalosti fyziky se v Rakousku dá vydělat podvodně majlant. Takhle ale Česko vůči jižnímu sousedovi jako spolehlivý partner v EU jednat nemůže. Ovšem pro Rakušany by měla sdělit zásadní zprávu společnost ČEZ. V důsledku své zelené politiky totiž bude ČEZ odstavovat stabilní, nicméně emisní uhelné zdroje a nahrazovat je novými solárními elektrárnami. Takže z tohoto plánu vyplývá, že už v roce 2025 bude muset Česká republika dovážet vedle plynu a ropy také elektřinu a celková bilance exportu a importu (nyní až 12 % produkce vyvážíme) se změní v deficitní. Jak známo, například pro noční (ale i zimní) zásobování

rakouských přečerpávacích zdrojů, ale také českého průmyslu, nebudou české solární zdroje funkční.

Dle analýzy firmy ČEPS bude mít ve střední Evropě v roce 2030 exportní kapacitu jen Slovensko díky jaderným zdrojům. Všechny ostatní státy včetně Česka budou muset i elektřinu masivně dovážet. Odkud a za kolik? Fungování trhu v jeho klíčové podstatě nabídky a poptávky, jak dokazují nynější ceny deficitních energetických komodit, si právě několik měsíců zkusíme na živo, spíše až na krev. Jde o to, zda slepou sázkou na občasné zdroje energie, ideologicky podmíněným vypínáním stabilních zdrojů z uhlí a strašně dlouhého časového horizontu složité výstavby nových jaderných zdrojů mezitím organismus energetiky, ekonomiky a celé sociální soudružnosti nevykrvácí.

Opakem tyranie není demokracie a světová vláda, ale svoboda a práva jednotlivce

napsal J.B. Shurk

Politický jazyk manipuluje s politickou debatou. Odpůrci potratů sami sebe označují jako lidi "pro život" (pro-life), a ze zastánců potratů tedy automaticky sémanticky dělají lidi "pro smrt" (pro-death). Zastánci potratů sami sebe definují jako lidi, kteří jsou "pro volbu" (pro-choice) a ze svých odpůrců tedy automaticky sémanticky dělají lidi, kteří jsou "proti volbě" (anti-choice). Kdopak chce být "pro smrt" nebo "proti volbě"? Toto ilustruje povahu dnešní politické debaty. Slova jsou zbraně, a když se s nimi zachází obratně, tak v našich myslích vytvářejí bitevní pole.

Co vyplývá z toho, že nynější lídři Západu neustále mluví o demokracii, ale skoro vůbec o právech jednotlivce? Co vyplývá z toho, že vychvalují přednosti mezinárodních institucí a současně demonizují nacionalismus jako xenofobní a nebezpečný? Jasně z toho vyplývá, že národní suverenita a přirozená, nedotknutelná práva jednotlivce jsou na celém Západě napadány.

Evropští a američtí politici běžně rozdělují svět na "demokratické" a "autoritářské" země, přičemž ty první jsou popisovány jako země ve své podstatě dobré a ty druhé jsou popisovány jako země ohrožující samotnou existenci planety. Po více než dvou letech používání respirátorů, vakcín a zavádění cestovních omezení souvisejících s nemocí COVID-19, které byly na Západě často zavedeny autoritativními výkonnými nebo správními opatřeními – a nikoliv na základě vůle zákonodárců nebo veřejného referenda – je samozřejmě poněkud obtížné tvrdit, že vlády demokratických zemí jsou prosty autoritářských sklonů.

Když prezidenti a premiéři vytvářejí a prosazují své vlastní zákonné nařízení pod záminkou "mimořádných pravomocí", pak by občané neměli být překvapeni, když jejich lídři objeví nekonečnou zásobu "mimořádných událostí" vyžadujících přijetí takových naléhavých opatření. Pokud by o této pravdě někdo pochyboval, stačí se podívat na to, jak kanadský premiér Justin Trudeau na začátku letošního roku potlačil železnou pěstí pokojný protest řidičů kamionů proti experimentálním očkovacím látkám - tzv. Freedom Convoy (Konvoj svobody) - zablokováním bankovních účtů účastníků protestu a jejich násilným zatýkáním bez ohledu na řádný proces a respektování svobody projevu Kanadánů. Trudeauem vyhlášený "stav nouze" přetrumfnil občanská práva Kanadánů.

Je také pravda, že demokracie není sama o sobě zárukou ušlechtilé a spravedlivé společnosti. Ve správně fungující demokracii se sto občanů může padesát jedna občanů hlasováním upřít majetek, svobodu, a dokonce i život zbylým čtyřiceti devíti. Pokud se příslušník menšiny ocitne v otroctví státu nebo na popravišti jen proto, že si to přeje většina, nebude zpívat ódy na demokracii, zatímco bude mít kolem krku oprátku.

Principy federalismu (kdy je svrchovaná vládní pravomoc rozdělena mezi ústřední orgán a jeho místní složky) a dělby moci (kdy je moc soudní, zákonodárná a výkonná rozdělena mezi odlišné a nezávislé složky) představují silnou brzdou proti koncentraci a zneužití příliš velké moci.

Nejsilnější ochranu před nespravedlivou vládní mocí (ať už demokratickou či nikoliv) však na Západě vytváří tradiční přijetí přirozených práv, která existují mimo ústavní moc a jsou jí nadřazena. Jsou-li přirozená práva považována za nedotknutelná, jako je tomu v Deklaraci nezávislosti USA, tak nelze cenzurovat svobodu projevu jen proto, že jde o projev, s nímž vláda nesouhlasí. Pokud by soukromé vlastnictví bylo chápáno jako přirozené právo jednotlivců, tak by Trudeau nemohl tak snadno sáhnout na soukromé bankovní účty, kdykoliv by se rozhodl vyhlásit "stav nouze". Když jsou však přirozená práva jednotlivců chápána jen jako pouhé "dary" od vlády, tak rychle zmizí, kdykoliv to vládní činitelé považují za vhodné.

Stále častěji se setkáváme s tím, že individuální práva jsou napadána jako "sobecká" a odporující "obecnému dobru". Pokud vládní představitelé přesvědčí občany, že osobní práva neexistují nebo že by existovat neměla, tak na naše dveře brzy zaklepou autoritářské vlády různých odstínů komunismu nebo fašismu.

Právní stát neomlouvá tyranii jen proto, že to, co je nespravedlivé, bylo demokraticky uzákoněno. Pokud je jakákoliv voličská menšina zranitelná vůči rozmarům většiny, tak tato menšina vnímá demokratickou vládu jako nesmírně autoritářskou. A pokud by byl v sázce váš život, svoboda nebo majetek, tak byste možná dali přednost rozsudku laskavého diktátora před požadavky pomstychtivého "demokratického" davu.

Opakem tyranie není demokracie, ale svoboda a práva jednotlivce. Není tedy zarážející, že lídři Západu vychvalují demokracii, ale osobních svobod si cení tak málo? Západní civilizace by rozhodně měla ctít těžce vybojovanou svobodu slova, svobodu vyznání a svobodnou vůli. Pokrok lidské svobody by měl být oslavován jako vítězství rozumu a racionality nad feudálními mocenskými systémy a jejich panovačnými formami kontroly. Každá "svobodná" společnost by se měla odlišovat od autoritářských režimů neochvějnou ochranou nedotknutelných práv jednotlivce, které existují bez ohledu na platné zákony. Přesto se o svobodě a individuálních právech občanů mluví jen zřídka. Místo nich političtí představitelé jen pořád vyzdvihují "ctnosti" demokracie a máloco jiného. Vypadá to, že tato jazyková ekvilibristika připravila občany Západu o jejich nejcennější dědictví.

Pokud političtí lídři Západu použili rétorické voodoo, aby nahradili "svobodu jednotlivce" vágními pojmy "demokracie", tak budou na podobné figle spoléhat i tehdy, až budou vyměňovat národní suverenitu za mezinárodní – světovou – formu vlády. Co jsou Evropská unie, Organizace spojených národů a Světová zdravotnická organizace zač, když ne institucionální struktury, které oslabují individuální hlasovací právo občanů národa tím, že předávají kdysi svrchované národní pravomoci neobčanům?

Není to divné, že západní lídři vychvalují demokracii před autoritářstvím a zároveň oslabují moc svých voličů a posilují autoritu nadnárodních institucí? Neměly by "demokratické" národy rozhodovat o svém osudu samy? Pokud by o svém osudu samy rozhodovat neměly a pokud se musí podřizovat autoritě EU, OSN a WHO, mohou pak jednotlivé země ještě tvrdit, že jsou řízeny demokraticky?

"Nacionalismus" byl v dnešní době zredukován na hanlivé slovo, jako by vše, co se děje v zájmu jednoho konkrétního národa, bylo ze své podstaty podezřelé. Občané, kteří vyjadřují vlasteneckou hrdost na svou kulturu a národní historii, jsou často odsuzováni jako provinční nebo přímo bigotní. Politická hnutí, která se zasazují o národní sebeurčení (například koalice MAGA prezidenta Trumpa v USA nebo hnutí za brexit ve Velké Británii), jsou běžně zesměšňována jako "fašistická" a "neonacistická". A i když zvítězí v

demokratických volbách, tak jsou nálepkována jako "hrozba" pro demokracii.

Proč by však větší a rozsáhlejší formy mezinárodní vlády měly být považovány za ctnostnější a méně zkorumpované než národní vlády? Když se z Římské republiky stalo Římské impérium, staly se jeho "mezinárodní" instituce ze své podstaty důvěryhodnější? Když Svatá říše římská sjednotila velkou část Evropy, byli její císaři méně autoritářští? Kdyby se Hitlerově NSDAP (Národně socialistická německá dělnická strana) podařilo dobýt celou Evropu, měla by jeho "Evropská unie" větší legitimitu než národní vlády Polska, Belgie a Francie?

Vychvalovat mezinárodní instituce na úkor národních vlád bez ohledu na to, jaké ve skutečnosti jsou, je stejně absurdní, jako vychvalovat demokracii bez ohledu na osobní svobody a práva jednotlivce. Je jisté snazší dohlížet na práci místního politika než hnát k odpovědnosti vládního úředníka někde daleko ve Washingtonu, D.C., New Yorku, Bruselu nebo Ženevě. Přesto se dnes mezinárodním orgánům dostává obrovského respektu, zatímco s vnitrostátními orgány se často zachází s despektem. Vypadá to jako by národní suverenita byla pomalu likvidována, protože voličům demokratických zemí nelze věřit, že se podřídí mezinárodním zájmům. Když všichni západní lídři papouškují prohlášení Světového ekonomického fóra, nevypadá to, že by se řídili pokyny svých vlastních voličů. Podřizování se nevolným, netransparentním a nekontrolovatelným organizacím je poněkud zvláštní způsob boje proti autoritářství.

Když je národům upíráno sebeurčení a osobní svobody jsou považovány za privilegia, nikoliv za práva, tak je za rohem tyranie. Skrývání této skutečnosti za jazykové omezení na její pravdivosti nic nezmění. Výbušné politické bitvy se tím jen odsunou na pozdější dobu.

Zločinný inzerát

Lubomír Stejskal NevPes

Kdyby někdo v dobách, kdy byl svět ještě „společensky normální“, řekl majiteli hospody, že za inzerát „Přijmu číšnici“ dostane pokutu, hospodský by si nejspíš poklepal na čelo. Dnes si na čelo neklepe.

O případu informoval 5. listopadu server Seznam Zprávy. V Českých Budějovicích končila v jedné restauraci servírka. Tak jí majitel řekl, ať napíše ceduli „Přijmeme účtující servírku“. Stalo se. V politicky korektní době je to ovšem nezákonné jednání. Příslušný úřad, přestože majitel restaurace chybu okamžitě napravil, mu napařil pokutu tisíc korun. Odvolal se. Dostal dvacet tisíc.

Tak. Tak je to správné. Pořádek musí být. Ve filmu se takové hláše zasmějeme. V životě nikoli.

Dlužno dodat, že majitel restaurace nechtěl obsadit tuto pozici výlučně ženou – v tom smyslu, že by výslovně odmítal muže. Jen prostě ze setrvačnosti nechal napsat to, co je uvedeno výše. Obsah nápisu bohužel vyvolal dojem, že chce přijmout pouze ženu – a úřednická hydra se vrhla na vítanou oběť.

Prý je všechno v souladu se zákonem. Pak je ale takový zákon postavený na hlavu. Ve jménu jakéhosi vyššího dobra – v tomto případě nediskriminace mužů – omezuje podnikatelskou svobodu. A nutí podnikatele lhát.

Ano, lhát.

Zapojme na chvíli selský rozum. Mám hospodu, potřebuji servírku. Chci servírku. Je to moje volba. Na to snad ještě v tom našem „eurosociálním“ (nebo jak ten systém správně pojmenovat) právo mám. Nebo už ne? Napsat pravdivě formulovaný ale nemohu. Nevím, co je správně – patrně „Přijmu servírku nebo číšníka“. Jenomže já chci servírku. Na ceduli tedy musím napsat částečnou lež. Pravda a láska zvítězila? Nezdá se. Zatím vítězí zvláště politické korektnosti.

A to neřešíme situaci dalších pohlaví. Co když se někdo necítí být ani ženou, ani mužem, ale nějakým pohlavím X? Na ceduli nabídka pro něj chybí. Diskriminace jako vyšitá.

Absurdní? Nikoli. Reálné. Majitel restaurace v ČB čelí pokutě 20 tisíc. Znovu se odvolal. Jak dopadne? Napařil mu 200 tisíc? Nebo ho rovnou dají za katr? Přeháním. Jsem roztrpčen. Jednak kvůli přesvědčení, že pan restauratér má jiné starosti než řešit takovéto nesmyslné pseudoproblémy.

A druhý důvod? Že bude svoboda tímto způsobem vládní mocí deformovaná, to jsem si v listopadu 1989 při zvonění klíči opravdu nemyslel. Upřímně: takovou verzi svobody považuji za nedostatečnou. A pokryteckou. Když bude chtít majitel vytvořit čistě mužský kolektiv, vytvoří ho. Bez ohledu na to, co bude muset napsat do inzerátu. Když bude chtít zaměstnat z jakéhokoli důvodu servírku, zaměstná ji. Bez ohledu na to, co bude muset napsat do inzerátu. Tak na co si tu hrajeme? Na vytváření zdání, že potíráme diskriminaci? Když jdu kolem obchodu s dámským prádlem prádla a čtu „Přijmeme prodavačku pro tuto prodejnu“, nevím, jestli nejsem postižen nějakou úchylnou, ale necítím se být diskriminován. Nevidím důvod.

My, kdo se hlásíme k politické pravici jsme byli vždycky byli toho mínění, že stát má co nejméně zasahovat lidem do života a házet co nejméně podnikatelům klacky pod nohy. Má pomáhat a sloužit, chránit, je-li třeba. Ne šikanovat a komplikovat lidem jejich každodennost a starat se o to, do čeho mu nic není. Případ majitele restaurace v ČB vnímám jako neblahou ukázkou toho, jak stát fungovat nemá. (I když to má posvěcené paragrafy.)

Australan se vydal na odlehlý ostrov mezi domorodce. Potkal tam i krajana

Michael Mlynář

Australský youtuber se vypravil na „zapomenuté ostrovy“ v jižním Pacifiku, kde navštívil značně izolovaný domorodý kmen. Mezi obyvateli odlehlých ostrůvků však narazil i na dalšího bělocha.

O obyvatelích malého ostrova Kwakéa, jenž se nachází na severní výspě tichomořského státu Vanuatu, se nedá říci, že by o okolním světě vůbec nevěděli. Žijí však způsobem, jenž se téměř neliší od života jejich dávných předků.

Když se tedy mezi ně vydal australský youtuber Brodie Moss, asi se nemusel bát úplně nejhoršího. Zvláště když domorodci už bělocha viděli, ostatně jeden tam s nimi trvale žije. Sice ne přímo na stejném ostrově, ale s domorodci se čas od času setkává. Moss ho označuje jako Bretta a je už třetí generací bílých mužů, kteří v této oblasti pobývají. První, komu místní lidé dovolili s nimi žít, byl Brettův dědeček.

„Nejsou tu žádné obchody, je tu sotva nějaký signál a jíst budeme cokoli, co chytíme v moři nebo na souši,“ přibližuje Moss situaci na ostrově současnému publiku.

Příjezd na ostrov nebyl úplně idylický, protože na záběrech ihned po příjezdu na ostrov je vidět několik mužů, jak tasí luky a šípy.

„Kromě Bretta lidí jako my pořádně neviděli, takže stát se může cokoli,“ odušil Moss ještě před přistáním u břehů Kwakéy.

Jednalo se však pouze o eskortu, která netradiční návštěvu dovedla k náčelníkovi. A zatímco do té doby bylo všude plno hluku, když měl promluvit náčelník, všichni ztichli.

Nakonec tedy všichni návštěvníci odjeli z ostrova živí, zdraví. „Byl to jeden z mých nejkrásnějších zážitků. Šilný i trochu děsivý, ale plný pocitů a emocí,“ zářil Brodie Moss nadšením a vynesl závěrečný verdikt: „Zdejší lidé jsou naprosto úžasní.“

<https://youtu.be/nD1NPvltDdY>

V USA se odehrál průzkum, při kterém byli rodiče dotazováni, co by dělali, kdyby zjistili, že jejich dítě je homo sapiens. Přibližně 70 % z nich odpovědělo, že by ho vyhodili z domu.

DIRECTORY pro předplatitele, min.6linek, \$60 ročně

Jídlo a Restaurace

Jenom pro informaci, kde se vaří česká a slovenská jídla, škoda, že u nás neinzerují.

Sydney

Tommy's beer cafe v Glebe Points Rd., Glebe
Bohemian Restaurant v Narallen (Stř.- Ned)
Pan Malina má Grill v Birkenhead hotelu
Sokol Sydney - Frenchest Forest (Pátek až neděle)

Melbourne

Sokol, 497 Queensberry St., (Pátek až neděle)

Brisbane

Ceskoslovensky klub (jen v pátek, občas i v neděli)

Školy

Czech and Slovak School of Sydney

Green Square School, 237 Botany Road, Waterloo
P.O. Box 150; Randwick, NSW 2031
<http://www.czechandslovaksschoolofsydney.org.au>
Principál: **Kateřina Larbaletier**, : 0417 683 400

Česká škola v Perthu

Woodland Primary Sch., 7 Bentwood Ave., Woodlands,
(08) 9245 8137

Česká škola v Melbourne puvodní

v prostorách St. Mathew Church, Cheltenham
Principál: **Vlasta Šustková**, Tel: 03 9551 0279 ;
0408 088 167

Česká škola v Melbourne nová

V Sokole vedení: **Zuzana Vasíth** Tel. 03 90172216

Slovenská dětská beseda/Slovak Little School of Melbourne, 2-12 Derby Street, Kew Vic 3101 -
info.slovaklittleschool@gmail.com
Marta Kapustová/0437699690 or **Nora Kovarcikova/03 98504517**.

ČESKÉ A SLOVENSKÉ ORGANIZACE.

Beseda- Czechoslovak - Australian

Association in Canberra and Region,
Unit 12/ 18 Shropshire Str., Queanbeyan
NSW 2620

vydává dvoměsíčník věstník **Beseda**.

Ceskoslovenský klub v Queenslandu,

25 Upfield Street Burbank Qld 4156

Tel / Fax: (07) 3343 3489

✉ ccq@csklubqld.org.au

President Mr.Frank Caroli; Jednatel Mrs. Stana Bilková

Naše stránka: csklubqld.org.au

Měsíčník "Krajanský List" Redakce Staňa Bilková

Asociace Čechů v Austrálii

28 Church Street, Fortitude Valley QLD

P.O.Box 142, ph.07 3399 4613

Fax.07 3290 4379 vydává "Na Slovíčko.

Československý klub v SA,

51 Coglín Street, Brompton, SA 5007 tel

tel., 08 8346 4181, vydává časopis **Život**.

Czechoslovakian Country Club,

320 Devonshire Road, Kemps Creek, 2171,

tel. 02 9606 8703

Czech and Slovak Association in Tasmania,

144 Pottery Road., Lenah Valley, 7008

ph. 6228 0707

Ceske a Slovenske sdruzeni v Zapadni Australii

6/321 Hareborne St., Glendalough WA 6016

President: Jitka Smith 0406 026 840

Secretary: Martina Thomsova 0424 295 969

e-mail: czechslovakwa@hotmail.com

casopis "KLOKAN" vychází 12 x do roka.

Sokol Sydney, www.sokolsydney.com

16 Grattan Crescent, French Forest, 2086

tel.: 02 85931173

Sokol Melbourne,

497 Queensberry Street, North Melbourne, 3051

tel.: není, email: sokol@aapp.net.au

pres.: pres.: Michal Krejčí Tel.: 0413 2253 4180

vydává měsíčník Kvart = Michal Krejčí

michalsokolnik@gmail.com

Český a Slovenský klub na N. Zélandě,

P.O.Box 27 332., Wellington

tel., 478 5977; fax.: 477 9377

Gus.knot@xtra.co.nz,

měsíčník **Střípky Čriepky**

Letovisko „Šumava“ ph.9754 5159

Lockes Way, Belgrave South 3160,

Czech Pensioners Association Inc.

ukončila činnost k 1.dubnu 2004

Združenie austrálskych Slovákov v Sydney.

30 Vaughan, P.O.Box 142,

Lidcombe, Nsw, 2141 tel. 9649 2153

vydává dvoměsíčník „ **Slovenský štít**“

Slovenský klub Mladých + pevecký a tanečný

súbor + Slovenský klub v Južnej Austrálii

5 Walter Street, Thebarton, 5031

ph.: 08 8352 8072

Slovenský klub „Ludovít Štur“.

105 Triholm Ave (P.O.Box 61) Laverton, 3020

ph:03 9802-9674, vydává: **Zornička** (quarterly)

Združenie Austrálskych Slovákov vo Viktórii

PO Box 263 Kew Vic 3101.

vydává štvrťročne Slovenské zvesti.

Združenie Slovenskov v Queenslande

463 Old Bay Road; Burpengary, QLD 4505

tel.: 0061-7-55279008; e-mail: vatra@primus.com.au

Slovenské združenie v Západnej Austrálii

17 Edelweiss Way; Beckenham 6107 WA

tel.: 0061-8-94517121; fax: 0061-8-93586858

e-mail: slovak_wa@hotmail.com

Konzulární ombudsman

Ministerstvo zahraničních věcí ČR

Hradčanské náměstí 5, 118 00 Praha 1, ČR

tel:+420 22418-2554, fax: +420 224182085

e-mail: konzularni.ombudsman@mzv.cz,

www.mzv.cz/cestujeme

Generální Konzulát České republiky v Sydney,

p.JUDr. Zuzana Slovákova, Ph.D., gen. konsulka,

169 Military Road, Dover Heights ,

P.O.BOX 132, Vaucluse 2030

t.: **02 9581 0111** email: sydney@embassy.mzv.cz

telefonní číslo na konzulární pohotovost pro nouzové

případy, které se stanou mimo oficiální úřední dobu

0411 895 954

Úterý 9:00-11:30, 13:30-15:30; Středa 9:00-11:30

Čtvrtek 9:00-11:30, 13:30-15:30

Poplatky: https://www.mzv.cz/sydney/cz/konzularni_inf

ormace/konzularni_poplatky/index.html

Honorární konzulát ČR v Adelaide

1a Campbell Rd, Parkside, SA 5063,

Tel.: 0417 892 624. hon.konsul: Vera Marie Holt

Honorární konzulát ČR v Brisbane

2/52 Lysaght St., Coolool, QLD 4573 Coolool,

Tel.: 0418 775 963 h.k.: Francis Edward Carroll

Honorární konzulát ČR v Hobart

46 Horizon Drive, Sorell TAS 7172, Hobart,

Tel.: 0362 693 859 hon.konsul: Milena Mills

Honorární konzulát Melbourne

511 Queensberry St., North Melbourne,

Telefon 0418 388 689 hon.konsul Lenka ALLEN

České velvyslanectví v Canberě

8 Culgoa Circuit, O'Malley, ACT 2606

ph.: 02 6290 1386 fax: 02 6290 0006

Pohotovostní číslo. **0418 262 289**

Generální konzulát Slovenské Rep.

generální konzul SR, pán Martin Kabáč

Suite 15.02, Level 15, 179 Elizabeth Street

Sydney NSW 2000

Mimo úředních hodin v naléhavých případech

funguje stála služba ???

Email: cg.sydney@mzv.sk

<http://www.mzv.sk/gksydney>

Honor.konzulát Slovenskej republiky v Melbourne

honorárna konzulka p. Eugénia Mocnay

4 Nathan Street, Ferntree Gully, V 3156,

mobil: 0421 088 796;

Honor. konzulát Slovenskej republiky Perthu

Honorárny konzul: Pavol Faix

Level 2, 11 Mounts Bay Road, Perth 6000, WA

Poštová adresa: PO Box 265, Maylands WA 6931

Mobil: 0411 552 517 Tel.: 1300 426 311

Česká obchodní komora v J. Austrálii.

Czech Chamber of Commerce Australia Inc.

Komora v současné době nevykonává žádnou činnost.

Cz.-Australian Chamber of Commerce

Michal Kozar, President adresa: PO Box 179

Baulkham Hills, NSW 1755, Sydney, Australia

Tel.: (+61) 0421 812 547

MAZUR - CARGO SERVICES P/L

www.mazurcargo.com.au

vaše zavazadla lodí do Evropy .

Cena: AUSS 5.80 za kilo, od 10 do 31kg

MELBOURNE: Sunshine: (03) 9363 5132 Rowville:

(03)97023142 , Geelong: (03) 5277 0458

SYDNEY: (02) 9773 3969

ADELAIDE : (08) 8370 4759 (08) 8258 13331

Apoštoláty (Apostille) vyhotovuje:

Apostille Australia Certificate Service

Henry Deane Square; Shop 5, 14-18 Lee Street

Sydney NSW 2000 tel: (02) 9211 1881

Cena se pohybuje kolem 200\$

New South Wales Passport Office

Level 7, 26 Lee Street; Sydney NSW 2000

Cena se pohybuje kolem 60\$

Bylo to „nutné zlo“

Jan Bartoň NevPes

Kandidát na prezidenta Petr Pavel se omluvil za svou podporu sovětské okupaci Československa v roce 1968. Označil svůj životopis v letech bolševika jako „nutné zlo“.

Jeden z favoritů prezidentské volby Petr Pavel bojuje se stínem své komunistické minulosti. Aktuálně musí vysvětlovat svůj vlastnoručně psaný životopis z roku 1987, ve kterém hovořil o invazi spřátelených vojsk Varšavské smlouvy do Československa v roce 1968. Za 35 let starý dokument se generál ve výslužbě pro MF Dnes omluvil.

Za svá tehdejší slova se nyní omluvil.

„Rozumím, proč se ptáte na dotazy související s mou minulostí. Všechny dokumenty ale vnímejte v kontextu doby, ve které vznikaly. Zmíněný životopis jsem psal jako mladý voják, který politiku a režim bral jako danou věc a nutné zlo. Chtěl jsem hlavně dělat svou práci, která mě bavila. Do stovek hlášení jsem psal ty stejné fráze, jejichž smyslem bylo jen splnit formální povinnost. Byla to chyba, kterou už nezměním. Jsem ale přesvědčen, že za 33 let služby demokracii doma i v zahraničí, a to i s nasazením vlastního života, jsem tuto chybu odčinil,“ sdělil Pavel pro MF Dnes.

Jak krásně jednoduché to podle pana generála Pavla je. Prostě chtěl být vojákem, a proto musel opakovat „fráze“. Problém je ale pro pana Pavla v něčem úplně jiném. On totiž nežil „dvojím životem“, tj. že doma komunistickému režimu nefandil a teprve po příchodu do práce se z něho stala „oběť režimu“, to je ono „nutné zlo“. Tomu může věřit jen úplný naiva. Pavel samozřejmě komunismus nebral jako „nutné zlo“, ale jako součást svého kariérního postupu.

Vůbec mě ale nepřekvapuje, že dnes spousta zásadových provládních „antibolševiků“ vidí v Pavlovi výborného kandidáta na prezidenta. Právě proto ho zřejmě naše vláda vybrala jako svého kandidáta ve „velké trojce“ spolu s Danuší Nerudovou a Pavlem Fischerem.

Ve skutečnosti je Pavel jen karikaturou slušného člověka podobně jako další „skvělý“ prezidentský kandidát Andrej Babiš. Ten se také zapletl s komunisty, také podle všeho spolupracoval se StB a také se po listopadu 1989 chopil příležitosti a nashromáždil ohromný majetek. Pavel se „jenom“ věnoval svému postupu v armádě a dotáhl to až do NATO. Už se těším na jejich diskuse před volbami a na reakce dalších kandidátů. Nerudová už si dělá legraci z obou.

Každý měl i v čase vlády jedné strany možnost buď stranu využít ke kariéře nebo ne. Nebylo v tom nic „osudového“, i když rodinnou anamnézu Pavla dokážu pochopit. Ale v žádném případě nepovažuji za správné, aby se takový člověk ucházel o post prezidenta. A to platí samozřejmě i o Babišovi. Ostatně,

Babišův vstup do prezidentského klání je částečně založen i na tom, že může říkat – on (Pavel) taky!

Z historie do historie

Ondřej Aston Neff

Před šesti lety připomněl na Dvojce Českého rozhlasu historik Martin Kovář, že je třeba si přát, aby nastávající rok nebyl historický. No, v tom roce 16 se to snadno přálo a snadno plnilo, ale od roku 2020 je to horší a ten právě končící rok tomu nasadil korunu, bohužel trnovou. Lamentování k ničemu nevede. Navíc ten příští rok bude zase historický, ať už proto, že něco zlého skončí anebo něco zlého bude pokračovat.

Ale s tou historií je to jako s dobrodružstvím, jak se o něm zmiňoval meziválečný světoběžník (tak se tomu tenkrát říkalo) Richard Halliburton: Dobrodružství je blbý, dokud trvá. S tou historií, dokud trvá, taky obvykle není o co stát, ne nadarmo se přirovnává k bouřkám, a ejhle, když bouřka skončí, je jasno a dýcháme svěží vzduch.

Když historie běží, a obvykle je to pořádný dupot, nic není jisté, jenom na jednu jistotu vsadit můžeme: změní se měřítko, změní se váha hodnot, změní se úhly pohledu. Zkrátka, budeme jiní. Nemusíme být nutně lepší, k tomu opravdu není nezbytný důvod. Ale historie, tedy dramatické a obvykle zlé situace, nás promění – a zase obvykle – přivedou k realitě.

V těchto dnech se hodně bilancuje a taky se vyhlíží nastávající čas. Světlo na konci tunelu nevidí nikdo. Nicméně optimista (tedy já) k tomu dodám: jsou krátké a jsou dlouhé nebo dokonce velmi dlouhé tunely. Není ale nekonečný tunel. To světlo přijde a čím déle k němu budeme směřovat, tím větší úlevu přinese. Taky poznání. O změně už šla řeč. Takže ten tunel můžeme vnímat jako příležitost. Vždyť už to začíná fungovat. Všimněte si, jak se mění pohledy na to či ono. Na jadernou energetiku jako klíč k odklonu od fosilních paliv – bigotní zabeđenost zelených fanatiků sice trvá, ale krize otevírá nutnosti. Další takové téma je ochrana vnějších hranic Unie. Zatím si mohla Evropa hrát na ušlechtilou spasitelku světa, hra ale končí. Další téma: pojetí státu jako univerzálního zachránce kohokoli před čímkoli pomocí natištěných peněz. Lidi to mají rádi, ale ono to nejde pořádkem... A to jsem našel jen tři mimořádně citlivé oblasti.

Kdybych měl uzavřít zobecněním, pak asi řeknu, že historie svým necitlivým realismem trhá křehoučké pavučinky upředené ze slov, vyjadřujících ušlechtilá přání.

Nevím, jestli k průtrži dojde napřesrok. Jednou ale jo. To je můj optimismus.

Otázka nezní, proč nikdo neřeší energetickou krizi, ale otázkou je, kolik dostali zapláceno, aby ji neřešili.

Katolícké mše v Austrálii.

Bohoslužby: Sydney slovenská omša ve slovenském kostele sv. Cyrila a Metoda v Lidcombe - Každou nedělu o 10,30 hod. a české mše svatě budou **Až se vrátí pan o. Peter Krigovsky z dlouhé dovolené.**

Melbourne – Letovisko „Šumava“ Peksa park Lockes Way, Belgrave South 3160, ph.9754 5159 Každou třetí neděli v měsíci je česká katolická pobožnost v 11. ráno. (mimo září kdy je svatováclavská pouť) - podává se občerstvení - všichni vítáni

Slovenská Svätá Omša Každú štvrtú nedeľu o 12:00 hod v A*Beckett St., Kew; Slovinský kostol.

NSW

Sokol Sydney

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086, Pro rezervace haly volejte: 0285931173, Pro rezervace baru, herny a parties volejte Mariana na 0404 849 888 Vice info online: www.facebook.com/sokolsydney, www.sokolsydney.com.

Otevřeno: Pát. a Sob.od 17 – 24.00., Ned, od 15 do 20.00.

Czechoslovakian klub v Sydney,

320 Devonshire Road, Kemps Creek 2178; E-mail committeescscc@gmail.com, www.cscountryclub-sydney.com.au, Mob. Ph. 0434 143 148, **02 9606 8703**

Otevřeno: Pát. a Sob.od 18 – 21.00., Ned, od 12 do 18.00. Velký vyber Československých (lihovin) alkoholických napoju. Rezervace jídel 0434 143 148 nebo na Facebook:

Slovenská Katolícka Komunita Sydney Inc

30 Vaugham Street, Lidcombe, tel. 9649 2153
Potřebné informácie nájdete na slovakcommunitysydney.com alebo priamo na tel: 0401 538 574 o. Henry Adler SVD

JIŽNÍ AUSTRÁLIE

Československý klub v Adelaidě,

51 Coglein Street, Brompton, SA 5007 tel.: 08 8346 4181 Bar a kuchyně v Československém klubu jsou v provozu každý pátek od 18.00 do 23.00 hod. a některé předem ohlášené neděle, které najdete na webové stránce Čes. klubu: <http://www.csclubsa.com>

QUEENSLAND

Československý klub v Queenslandu,

25 Upfield Street Burbank Qld 4156; Tel / Fax: (07) 3343 3489, email: ccq@csklubqld.org.au www.csklubqld.org.au
Klub je otevřen každý pátek od 18 hodin,
Informace: Mobil: 0497 344 377
polévka, hlavní jídlo, káva/čaj zákusek Pouhých 18 dolarů.

Asociace Čechů v Austrálii

28 Church St., Fortitude Valley, Qld., caa.brisbane@gmail.com

Združení Slovákov v Queenslandě,

Informacie: Lojzo Ogurek, koordinátor (07)5530 6813

TASMANIE

Združení Čechov a Slovákov v Tasmanii

(Czech And Slovak Assoc. Of Tasmania Inc.)
c/o 144 Pottery Rd. Lenah Valley Hobart Tas 7008.

VICTORIA

Sokol Melbourne

497 Queensberry Street, North Melbourne, Vic 3051
Tel.: nemají President Michal Krejčí Tel.: 0413 2253 4180
Každou třetí neděli v měsíci v OBĚD od 12.30 hod
Vaří opět manželé Rejdovic cena \$25.- jako dřívě. jako dřívě. Rezervace zapotřebí.
Každé pondělí a úterý od 19.00 hod . Výuka češtiny.
(Zuzana Vasich)

ACT

Beseda - Czechoslovak - Australian Association in

Canberra and Region, Unit 12/ 18 Shropshire Str., Queanbeyan NSW 2620, www.beseda.org.au.
otevřeno první a třetí sobotu v měsíci od 14.30 do 17.00 (2.30pm-5pm)

ZÁPADNÍ AUSTRÁLIE

Czech & Slovak Association in Western Australia, Inc.

6/321 Hareborne St., Glendalough WA 6016
President: Jitka Smith 0406 026 840
Secretary: Martina Thomsova 0424 295 969
Email: CzechSlovakWA@hotmail.com
Web: www.CzechSlovakWA.org
KLOKAN vychází 12x ročně

RADIO SBS AUSTRALIA

SBS Radio – Czech Program | Už není

Radio 4EB 98.1FM - Brisbane České vysílání

Každou středu od 15.45 - 17.15 a každou sobotu 10.30 - 11.30 dopoledne. Vedoucí Karel Ulvr Tel: (07) 3355 0109 www.4eb.org.au/~czech

Radio 4EB FM 98.1 - Brisbane Slovenske vysielanie kazdy piatok od 18.00 do 19.00 hod, informacie Emilia Matulova, 07 3343 3064.

Canberra rádio . 91.1 FM

Vysílací hodiny: každou sobotu mezi 8-9 hodinou ranní
Office phone: 02-6287 7058, CMS studio phone: 02-6287 4347, fax: 02-6287 4348, e-mail: ahoradio@centrum.cz

slovenské vysílání .

každou nedělu od 19.00 do 20.00

SBS2 Frekvencie v hlavných mestách
FM Adelaide 106.3fm ; Adelaide Foothills 95.1fm
Brisbane 93.3fm ; Canberra 105.5fm
Darwin 100.9fm ; Hobart 105.7fm
Melbourne 93.1fm ; Perth 96.9fm
Sydney 97.7fm

Poznámka vydavatele

Toto číslo jest posláno do tiskárny 2.ledna Léta Páně 2023

Volby prezidenta České republiky 2023 – GK Sydney

Volby prezidenta České republiky se uskuteční v pátek 13. ledna a v sobotu 14. ledna 2023. Případné druhé kolo voleb proběhne v pátek 27. ledna a v sobotu 28. ledna 2023.

Přesný čas konání voleb:

V pátek: 13. ledna 2023 v době 14.00 – 22.00 hod.
V sobotu: 14. ledna 2023 v době 08.00 – 14.00 hod.
Případné druhé kolo:
V pátek: 27. ledna 2023 v době 14.00 – 22.00 hod.
V sobotu: 28. ledna 2023 v době 08.00 – 14.00 hod.

Volby budou probíhat též na Generální konzulátu České republiky v Sydney. Volit zde budou moci občané ČR, kteří jsou zapsáni ve zvláštním seznamu voličů vedeném GK Sydney, nebo kteří předloží voličský průkaz, vystavený obecním úřadem, v jehož územním obvodu v ČR mají místo trvalého pobytu, nebo vystavený jiným zastupitelským úřadem ČR v zahraničí, v jehož zvláštním seznamu voličů jsou vedeni.

ČESKÁ POŠTA: Služba občanům, nebo samoobsluha?

Česká pošta zvýší od února cenu za doručení obyčejného dopisu o dvě koruny na 23 korun. Znáмка pro prioritní doručení zdraží z 28 na 30 korun. Vzrostou rovněž ceny za poslání doporučených zásilek nebo poštovních poukázek. Vyplývá to z ceníku na stránkách České pošty na který upozornil web Peníze

Jiří Kozelka

Babička mi vyprávěla, že když jí dědeček během první světové války psal z fronty, c. a k. pošta jí doručila dopis během několika málo dnů. Jeden dopis prý dokonce přišel za dva dny od odeslání. Často jsem přemýšlel o tom, jak je možné, že dnes, v době letadel a rychlovlaků, vzpomínáme s nostalgií na rychlost císařských kurýrů na koních. Nyní jsem to, myslím, pochopil.

A sice, když jsem si přečetl interview s dosluhujícím generálním ředitelem České pošty Romanem Knapem (LN z 8. listopadu). Redaktor Lukáš Karbulka tam mimo jiné zmiňuje známý nešvar: listonoši doporučené zásilky nedoručují, a bez zazvonění adresátu nechávají ve schránce výzvu k vyzvednutí. Na to pan ředitel bez uzardění odpověděl, že pošta doručuje denně dva miliony dopisů a „při tom množství pošťák nemůže u každého zvonku několik minut stát a čekat, jestli mu někdo otevře.“ Pomyslel jsem si, že se mi to snad jen zdá, ale takto skutečně zněla odpověď současného ředitele České pošty.

Doručovatelé, co nedoručují

Shodou okolností jsem sám Českou poštu již v únoru 2017 upozorňoval na zlovyk pošťáků zásilky nedoručovat, ale rovnou vhodit do schránky lístek s výzvou k vyzvednutí. Ředitelka sekce poštovní technologie paní Emília Bobková se mi tehdy velmi zdvořilým dopisem omluvila a sdělila mi, že „na základě mého podnětu bylo provedeno šetření a s doručovatelkou bylo důrazně projednáno kvalitní dodávání zásilek.“ Jako symbolickou omluvu jsem obdržel aršík známek. Ačkoliv problém s doručovateli-nedoručovateli dodnes očividně nezmizel, musím říci, že reakce paní ředitelky sekce Bobkové mi připadala korektní a profesionální. Především v ní rezonovala pokora a snaha zajistit, aby služby zákazníkům fungovaly, jak mají.

To Roman Knap je jiný kabrňák. Je to podnikatel, který se se zákazníky zjevně nemazlí a nenechává se vyvést z míry jejich zaostalými představami o tom, že poštovní doručovatel by měl doručovat poštu. Že odesílatel, jenž rekomando zaplatil, není informován o tom, že adresát si musí poštu vyzvednout sám (což je například u handicapovaných příjemců zásilky dosti zásadní), nelze pojmenovat jinak než podvod. Navíc čas, který ušetří doručovatel, musí být následně v podstatně větší míře vynaložen na poštovním úřadě, nejprve při zařazení zásilky k uschování a posléze u přepážky, kde ji musí úředník vyhledat, vyplnit formulář a předat zákazníkovi. Čas ztracený zákazníkem cestou na poštu a čekáním před přepážkou pana Knapa neboli, to je ze zmíněného rozhovoru s redaktorem LN celkem jasné. Ovšem že mu jako manažeru nevádí, že si doručovatelé takto ulehčují práci na úkor svých kolegů za přepážkou, mi připadá hodně podivné.

Vyhledal jsem si komentáře k uvedení Romana Knapa do úřadu v roce 2018. Podle serveru idnes.cz tehdejší ministr vnitra Lubomír Metnar Knapa jmenoval na místo odvolaného Martina Elkána s odůvodněním, že „České poště chybí smysluplná vize fungování podniku.“ V roce 2022 mám chuť se zeptat, komu v uplynulých čtyřech letech páně Knapova vize o fungování České pošty sloužila. Obávám se, že ne vždy zákazníkům. Prál bych současnému ministru vnitra Vítu Rakušanovi, aby měl při výběru nového generálního ředitele šťastnější ruku než Lubomír Metnar.

Pepa

Eugenie Trützschler von Falkenstein
Členka německého i českého PEN klubu.

1. Kapitola

Když si Pepa přečetl v pozvánce na právnické rigorosum datum zkoušky, 27. května 1927, hlasitě se rozesmál.

"Co se děje?" zeptala se ho Rosa, jeho kamarádka a spolužačka, která s ním seděla u snídaně v malém dvoupokojovém bytě na Starém Městě v Praze.

Mladý štíhlý, téměř vychrtlý Pepa jí podal dopis.

"Nechápu, co je na tom tak legračního," poznamenala blondřatá smyslná žena a podala mu dopis zpátky.

"Vždyť se volí Masaryk, což znamená, že všichni mají dobrou náladu, a to mi může jen vyhovovat."

"Doufám, že máš pravdu, nezapomeň, že máš německé příjmení a tvůj otec není neznámý bankéř."

Pepa vstal, obešel stůl, sklonil se nad Rosou, políbil ji a řekl: "Nebud' tak pesimistická... po vivě řeknu otci, že si tě vezmu."

27. května probudil Gottfrieda Hödera, Pepova otce, z hlubokého spánku budík krátce po sedmé hodině ranní. Před snídaní chtěl na stole v obývacím pokoji naaranžovat malé zátiší s mísou ovoce, které chtěl namalovat hned, jak se brzy odpoledne vrátí z banky. Malování bylo jeho osobní terapií proti špatným náladám. Že je bude mít, Gottfried předpokládal. Nejenže byl stále přesvědčeným Rakušanem, který žil v Československu, ale považoval tento stát za zcela zbytečný. Gottfried navíc věděl, že za nepovýšení na ředitele banky vděčí Masarykovi, který byl dnes potřetí zvolen prezidentem.

"Suma cum laude, pane kandidáte," řekl předseda zkušební komise a podal Pepovi ruku.

Ze starého města do luxusní vilové čtvrti Hanspaulka, kde bydleli Pepovi rodiče, to bylo několik kilometrů a poslední půldruhý kilometr byl do prudkého kopce. Dnes to byl pro Pepu dostatečný důvod, aby si vzal taxi.

Teprve když Pepa uviděl v obývacím pokoji mísu s ovocem, banány, pomeranči a ananasem, usoudil, že mu to připravili jako dárek na uvítanou, a zároveň si uvědomil, že k obědu ještě nic nejedl. Vstal a začal začal jíst východ. Po chvíli šel do kuchyně pozdravit služebnou Mari.

Pepa stál vedle Mari u sporáku, střídavě míchal ve třech různých hrncích a oba se smáli, když se najednou otevřely dveře do kuchyně.

V něm stál Gottfried Höder a křičel: "Mari, kde je moje ovoce?"

"Jaké ovoce?"

"Ten, co byl v míse v obýváku... nechceš říct, že jsi dneska nevytřel obýváku?"

Mari upustila plnou lžici omáčky na zem. Slzy, které jí stékaly, padaly do hrnce s polévkou."

Pepa sebral všechnu odvalu a jeho hlas zněl velmi tiše, když řekl: "Snědl jsem to, otče."

Rozzuřený Gottfried Höder udeřil pravou pěstí do rámu dveří: "Taková drzost... mohu se zeptat, kde na to můj syn přišel?"

"Myslel jsem, že je to pro mě."

"Jak jsi přišel na tak šílený nápad?"

"Dnes jsem měl rigorózum."

"Tak, tak rigorózum," teprve když to řekl, uvědomil si Gottfried Höder, že na synovu zkoušku vůbec nepomyslel. Přestal bušit pěstí do rámu dveří a řekl: "Tak pojd'."

V prostorné hale jim přišla naproti Pepova matka Anička: "Můj milý synu, jsem na tebe pyšná... teď se můžeš oženit i ty... už mám pro tebe nevěstu."

"Ale mami, já už mám nevěstu."

Gottfried Höder se zastavil a obrátil se k Pepovi: "Doufám, že jsi neotěhotněl se sedmnáctiletou holkou jako tvůj starší bratr, která není hodna tvého postavení." Hlas starého muže zněl rozzlobeně.

"Ne, ne, ona je taky právnička." Pepa se pokusil zasmát.

"A co je její otec?"

Nevím."

"Ty to nevíš?"

"Ne, otče."

"Tak to řekněte. Do zítřka... sbohem."

Jakmile Rosa spatřila Pepovu tvář ve dveřích, věděla, že se něco děje, a tázavě se na něj podívala.

"Chce vědět, co dělá tvůj otec."

"Je oprávněnou osobou v obchodní bance."

Pepa se zděšeně podíval na Rosu: "Fajn, ne fajn, můj otec je ředitel banky..... Vezmu si tě, ať se stane cokoli... otec nemůže udělat víc, než mě vydědit."

28. května byla sobota, už ráno svítilo slunce. "Bude to krásný den," řekl si Pepa a podíval se na Rosu, která vedle něj stále spala. Ve stejném okamžiku si vzpomněl na včerejší rozhovor s otcem. "Raději bych tam nejel... to nemůžu... možná sem zavolá otec a Róza zvedne telefon... ne, to si nemůžu dovolit," řekl si Pepa a vyskočil z postele.

Po obědě u rodičů, který byl pro Pepu překvapivě harmonický, ho otec pozval do své pracovny, a zatímco Pepovi nabízel doutník, začal mluvit: "Přemýšlel jsem, že by bylo dobré, abys odjel do ciziny."

Pepa se udiveně podíval na otce a ten pokračoval: "Myslel jsem, že New York by ti vyhovoval."

"Proč zrovna New York?"

"Doma mluvíš německy, zkoušky jsi dělal z češtiny, léto travíme v Nice... tak co ti chybí... dobrá angličtina, synu."

"Jsem právník, doktorát jsem získal v Československu, co budu dělat v New Yorku s takovou zkouškou?"

"Velkoobchod se dřevem."

"Velkoobchod se dřevem," zopakoval Pepa naprosto zděšeně.

"Už jsem o tom mluvil se strýcem Rudim, těší se na tebe. Za tři dny vaše loď vyplouvá z Brém."

"Jawohl otec," bylo jediné, co Pepa dokázal ze sebe dostat. Zděšeně zůstal sedět v křesle, dokud nedošel doutník, pak se rozloučil a spěšně opustil rodičovský dům.

O necelý rok později, 3. dubna 1928, zazvonil u domovních dveří manželů Höderových pošťák. Mari otevřela a vzala telegram a přinesla ho Gottfriedu Höderovi do jídelny, ten ho otevřel a nahlas přečetl: "Milí rodiče, mám se dobře. 20. dubna odjíždím se strýcem Rudim na parníku "Berlin" společností Norddeutsche Llyod Bremen odsud na Špicberky. Strýček Rudi nám rezervoval kabinu 1. třídy pro každého z nás. Opravdu se na to těším. Tvůj věrný syn Pepa"

Gottfried Höder se zasmál: "Tak to byl můj výborný nápad... jistě už na tu holku dávno zapomněl."

Krátce po 16. hodině 29. října 1929 přistál "Berlin" po téměř 1 1/2 leté cestě zpět v newyorském přístavu. Nikdo z přítomných na palubě netušil, že dnes ráno se ve městě na burze zhroutí akcie a tato událost se zapíše do dějin nejen jako "černý čtvrtek", ale tento "burzovní krach" povede k dosud největší světové hospodářské krizi.

O dva dny později, když strýc Rudi zjistil, že přišel o velkou část svého jmění, řekl Pepovi: "Vrať se do Prahy... tady už nemáš šanci. V Praze můžeš převzít můj velkoobchod....Ale než odjedeš... zajdeme tady k notáři... aby bylo všechno v pořádku."

2. Kapitola

Rosu probudil polibek na rty.

"Jak jste se dostal dovnitř?" podívala se na rozesmátého opáleného štíhlého muže v plášti, který stál před ní.

"Mým klíčem," mávl Pepa přívěskem.

"Ty jsi pořád ten starý." Byl to hlas, podle kterého Pepu poznala.

"A vzala by sis nakonec i toho starého?"

"Chceš se vdát?"

"Na tom jsme se dohodli. Zítra se vezmeme."

Pozdě odpoledne v den svatby zazvonil Pepa s Rosou za ruku u vily svých rodičů.

"Dovolte, abych vám představil svou ženu Rosu," řekl Pepa místo pozdravu rodičům, kteří seděli u čaje.

Matka se mile usmála: "To je ale překvapení... přivezl jsi s sebou opravdovou Američanku."

"Ne, to je moje Rosa z Prahy."

"Chceš říct, že je to ta samá žena, kterou sis chtěl před lety vzít?" otcův hlas zněl otráveně.

"Ano, otče."

"A nikdo se mě neptal."

"Ne, otče."

Starý tloušťák mezitím vstal a postavil se před Pepu: "Jak si vlastně představuješ... svůj budoucí život?"

"S Rosou se přestěhujeme do velkého bytu..."

"Nedostaneš ode mě ani korunu... velký byt... na můj účet... ne, můj drahý synu."

"Nepotřebuji tvé peníze, otče."

Stařec se na něj překvapeně podíval.

"Strýček Rudi převedl svůj obchod na mě...sbohem, otče.... Nebo ne."

V únoru 1948 se v Československu ujala moci komunistická strana.

Ve velmi krátké době znárodnila všechny továrny. Majitelé byli s okamžitou platností propuštěni, byli posláni do dolů nebo museli pracovat jako nekvalifikovaní dělníci. Vzhledem k tomu, že Pepa byl členem komunistické strany téměř dvacet let...

byl extrémně hubený, byl uznán neschopným pro všechna tato zaměstnání a dostal práci nočního vrátného v ocelárně.

Všem, kteří chtěli nebo nechtěli poslouchat, tatínek, který vždy chodil jen v dlouhém gumovém kabátě, řekl: "Nikdy v životě jsem nebyl tak šťastný jako teď..... Velkoobchod se dřevem... mě nikdy nezajímalo... literatura. ano, to byla a je moje věc. Konečně si mohu přečíst všechny klasické knihy v originále."

Zemřel, když byl na písmenu "S".

Jeniček se u večeře zeptá maminky: „Mami, dají se jíst malí černí brouci?“ Maminka se pohorší: „Jeničku o takových věcech se mnou u večeře nemluv, je to nechutné!“ Po večeři si vzpomene a zeptá se synka: Jak o čem jsi to chtěl při večeři mluvit?“ 6 „No teď už o ničem;` pokrčí rameny chlapec, „měla jsi jednoho takového brouka v polívce, ale teď už je to jedno:

Řidič stopaře: 'Dáte si cigaretku?' 'Né, díky, já nekouřím: 'A na skleničku byste se někde stavít nechtěla?' 'Né, díky, já nepiju: Za chvíli holka povídá: 'Jé, to je krásný palouček, zastavte tu na chvíli: Když se vracejí k autu, říká stopařka: 'No vidíš. A jde to i bez cigaret a chlastu.'

Jak jsem pouštěl draka

NevPes a autor si říká „StařecNaChmelu“

Pro malého kluka je každý den v Prdeli Zakopané plný nových zážitků. Tuhle vás poštipí roj včel, ondy vám uteče prase z chlívku a při jeho pronásledování se dostanete až k hranici kosodřeviny a jsou dny, kdy vám uletí slepice a musíte celý problém doma vysvětlit. A dnešní příběh je právě o dracích, slepicích a nákladních automobilech.

Po celou dobu školní docházky jsem nevlastnil školní brašnu. Propisku mohu nosit v kapse, sešity a učebnice mně na začátku školního roku zabavil otec. Jako silný nemajetný kuřák měl zajištěný bohatý přísun nedopalků cigaret, které umně těžil z popelníků v hospodě Pod Kaštany. Čeho se mu ale nedostávalo byl papír, do kterého by si získaný tabák balil. Jako typická vesnická nižší střední třída jsme neodebírali noviny, a i přísun propagačních materiálů ze supermarketů byl zanedbatelný oproti dnešku. Popravdě řečeno maximálně místní rozhlas občanům sdělil, že letos už chleba nebude ke koupi stejně jako toaletní papír nebo že slepice v Xaverově dostaly zácpu.

Nejdříve mi otec zabavil žakovskou knížku a sešity, které mají jemnější listy, později braly za své i učebnice a jako poslední vykouřil nejpozději o Štědrém dni velkoformátový atlas světa na křídovém papíru. Ani přezůvky jsem nepoužíval, neboť otec razil zásadu, že poctivé české dřeváky jsou víceúčelová obuv vhodná i na zimu, jen se musí vycpat senem.

Jednoho podzimního dne, kdy se dny již začínají krátit a vítr vám fičí kolem uší jako sklerotickému parašutistovi při posledním seskoku, se na kopci nad vesnicí sešli zájemci o pouštění draků. Jarda, syn místního rozkulačeného kovoročníka přinesl draka proletáře, slepeného z novin a špejlí, Pepa, syn bývalého čeledína, se pyšnil nádherným rudým drakem ozdobeným žlutým srpem, kladivem a hvězdou. I fáborky měl vyrobené z písmen a z výšky byl jasně čitelný nápis „Leninskou cestou k dalšímu rozvoji naší socialistické vlasti“. Vyrobila mu jej ke všemu svolná sekretářka jeho otce, tajemníka okresního výboru KSČ. Podle výrazu její tváře se dalo usuzovat, že obvykle poskytuje zcela jiný druh službiček.

Jak jsem již předestřel, v naší rodině nebyl dostupný materiál, ze kterého bych si mohl draka vyrobit. Nechtěl jsem být na posměch, a tak jsem se rozhodl improvizovat. Naše rodina si přivydělává prodejem vajec. Nosnice přestaly otce zajímat v okamžiku, kdy zjistil, že z jejich peří cigaretu neubalí. Vyčlenil jsem z našeho hejna bílou leghornku, která létání miluje, a tudíž se jevila jako nejperspektivnější. Přes její protesty jsem jí na spodky křídel namaloval výsostné znaky československé perutě RAF, na záda pak tři pruhy Adidas. Asi že je sportovně založená. Zbytek hejna, tedy jedna její družka a věčně kokrhající hempšírský kohout, přestal jevit známky znepokojení a věnoval se svým obvyklým činnostem, tj kokrhání, přijímání a vylučování potavy.

Původně jsem slepici přivázal tenký provázek kolem krku a po několika pokusech se naučila ve větru nemávat křídly, ale plachtit. Přes neobvyklou situaci se zdálo, že ji let po krátké době přestává zajímat. Jakmile jsem jí po přistání smyčku u krku uvolnil, ožila a pokoušela se zdrhnout a vrátit zpět do hejna. Provázek jsem raději přestěhoval na nohy a drak byl hotov. Během příprav si drak snížil váhu a upravil těžiště snesením dnešního i zítřejšího vejce.

V silném větru jsem měl ohromující úspěch, rudý drak synka tajemníka strany byl zapomenut a veškerý zájem patřil jen nám. Výsostné znaky byly jasně zřetelné, tvarem připomínala spojenecký bombardér Wellington, pamětníci vzpomínali na světovou válku a zájemcům předváděli skákání do ochranných krytů. Leghornka si plachtila jako kondor a zdálo se, že si situaci opravdu užívá. Pohodu ukončil provázek, na

kterém byl drak přivázaný, nevydržel tah a přetrhl se. Vzhledem k tomu, že měla slípka svázané nohy, se rozumně rozhodla přistát co nejdále od nás a na pevném rovném povrchu. Jistě z ne zkušenosti si vybrala nedaleko vedoucí státní silnici. Z nepochopitelných důvodů přistávala na levé straně, tj v protisměru a vlastní vinou způsobila čelní střet s nákladním automobilem a rozbila mu přední masku.

Při vyšetřování vyšlo najevo, že nákladní automobil vezl řepu a brambory místních družstevníků. Načerno a kradené. Jako odměnu za dopadení pachatele naše rodina obdržela novou nosnici, a navíc i roční předplatné Rudého práva. Tím nejen skončilo zoufalé otcovo shánění papyrosů, ale i my ostatní jsme už nemuseli používat lopuchové listy na WC.

Švestkové knedlíky

Václav Vlk st.

Jak krásně se to o nich zpívá v populární písničce „ty já mám túze rád“. Nad dalším veršem písničky ovšem musí zastánci zdravé a racionální výživy dostávat závratě, neboť text pokračuje: „když je mám k obědu, dám si je stošestkrát...“

Když jsme bývali mladší, každým rokem jsme v končícím babím létě s chalupářským susedem a kamarádem z dětství Pavlem vyváželi naše babky – na jejich výslovné přání – na chalupy. Ony si užijí posledního sluníčka a chalupy a zahrádky pookřeji pod jejich péčí. Jak říkala ta naše: „Musí se to tu trochu uklidit, na tenhle herberk nemám nervy.“ Pak jsem dva měsíce hledal kombinačky. Byly nahoře na trámu. Marně se mě ptáte proč.

V rámci téhle tradice, kdy babičky dávaly chalupy do pucu a hřály se na posledním sluníčku, přitom se vzájemně hlídaly, jestli ta druhá v té vedlejší chalupě je každé ráno celá a živá, o čemž se přesvědčovaly denními návštěvami. A taky se každý rok v říjnu chodilo na švestky, které v té době u nás dozrávají.

Jednu z podzimních nedělí nemohl Pavel přijet, a tak jsme se na švestky vydali sami. Vpředu Pavlovic babička, k stáru spíš kulatější, krácející pomalu a důstojně s pomocí klacku coby hole, protože švestky rostou na hrozném krpálu. Ostatně co by na té hrozně stráni taky jiného mohlo růst. Pak šla naše babička, štíhlá, kostnatá, bílé vlásy pečlivě učesané pod průhledným silonovým šátkem.

Silnější babička má hlubší hlas a chodí rozvážně, hubenější babička poskakuje kolem a pokřikuje rady, pokyny a informace pisklavým hláskem. Pak jdu já, funím do stráně a vzadu se courá jedenáctiletý Martin, angažovaný coby setřásávač švestek.

Dorazíme do sádku a vyhlížíme strom, na kterém jsou švestky největší a nejmodřejší. Nervní babička, ta naše, která si jako vždy zapomněla brýle, a nevidí tedy v koruně stromu nic, zamává bojovně taškou a vrhne se na zem sbírat spadané švestky. Nedbá výkřiků, aby ty shniloty nechala ležet, že setřeseme švestky čerstvé. Snad podle hesla, co je doma, to se počítá.

Nakonec jen nerada přestává sbírat nazobané a nahnílé švestky. Začne se nudit a už netrpělivě pobízí Martina v koruně stromu a radí mu, kterou větví a jak má trást. Kluk její rady klidně ignoruje, ale ona dál vykřikuje své pokyny se zaujetím a vehemencí hodnou lepší věci. Silnější babička zatím klidně vydechuje a čeká, co bude dál, opřena o hůl, v druhé ruce košík. Martin zkoumá, na které větví je švestek nejvíc, prohlíží strom, ale štíhlejší babičku to čekání brzy přestane bavit.

„To je pořád mazání s těma švestkama, takhle zatřesu a jsou dole,“ praví a poodejde k vedlejšímu stromu, uchopí spodní větev u kmene do rukou a rozkmitá se jak vibrátor. Strom se ani nehne. Babička rudne a chvěje se, ale strom nic. Pak, snad ze soucitu, upustí dvě švestky, za kterými se babička s výskotem vrhne dolů ze stráně. Hlavu u kolen, ruku s taškou nad hlavou, řítí se kolmo ze strmého svahu. Dole uloví jednu z těch dvou švestek, pak zvedne hlavu od země, zrudlý obličej otře rukou, chytí se za keř a prohlásí, že to sbírání švestek ji už nějak zmáhá. A že si musí

vydechnout. Seběhnout ten krpál takhle já, zlomil jsem si dole vaz.

Ne tak babička. Vydechne si, oklepe se, rozhlídne se kolem a s radostným jástem se vrhne pod strom, na kterém se Martin právě přesunul na jinou větev a zatřásl s ní. Nemajíc brýle, rozšlápne při tom dvacet švestek a jme se sbírat ty, které vidí a které jsou skoro větší než slepičí vejce. Těch ale na horách není moc. Hlavu u země, s nosem v trávě, „jede“ pod stromem. V tu chvíli Martin zatřese mohutně větví přímo nad oběma babičkami, neboť silnější babička se dala zlákat a už je taky pod stromem. Bombardování švestkami, kterých je letos ještě dost nazelenalých a tvrdých, zastihne babičky nepřipravené. Vyrazí zpod stromu rychlostí, kterou by od nich člověk nečekal. Naše babička mi pak hlasitě vysvětlí, jak se mají švestky trást, kdy a kde, ale hlavně ne tehdy, když jsou pod stromem ony. Babičky.

Pod starou švestkou je po dalším zatřesení konečně modro, sedneme tedy na bobek a sbíráme švestky, které se letos schovávají do stále ještě zelené trávy. Košíky a tašky se plní, za chvíli budeme mít dost. S úlovkem se vydáváme domů po cestičkách vyšlapaných ve svahu krávy a zvěří.

Stará vzpomínka na prosluněný podzim a babičky na švestkách mě přivedla k písničce uvedené v úvodu, kterou jsem si zpíval, když jsme ty švestky nesli domů.

Při takovémto vkladu osobního zainteresování a přímo vlastních vzpomínek do umění není daleko k intenzivnímu vniknutí myšlenky uměleckého díla rovnou do duše toho, na koho tento literárně-hudební výtvar působí. Píše se v odborných člancích. Musím se přiznat, že vjem a dopad veršů oné písničky na mě v tomto případě zapůsobil přesně podle nejnáročnějších odborných představ uměleckých teoretiků. Byl okamžitý a silný. Došel jsem k mrazáku, vylovil zmrzlý sáček a donesl jej ženě. A pravil jsem silným manželským hlasem:

„Dneska budou švestkové knedlíky. S mákem a taky s tvarohem!“ Protože, jak říkala Pavlovic babička, ty jsou taky výborný. Ale hlavně proto, že švestkový knedlík, ty já mám túze rád. Zvlášť když venku prší a je nevlídné. Je v nich totiž zakleto slunce, léto, vůně trávy a vysoké podzimní nebe.

Václav Vlk st.

Recepis

300 g polohrubé mouky
1 lžička prášku do pečiva
2 špetky soli
2 vejce
250 g tučného tvarohu (tady Quark nebo Ricotta)
5 lžic přepuštěného másla
Švestky (neb meruňky, jahody, borůvky, blůmy).

Mouku promícháme s práškem do pečiva a solí, přidáme vejce, tvaroh a máslo, dobře promícháme a vypracujeme hladké těsto, které se nelepí. Podle potřeby přidáme mouku.

Z těsta vytvarujeme hada, podsypáváme moukou, ukrajujeme kousky těsta, z nichž tvarujeme placičku, vložíme švestku, dobře uzavřeme a vaříme 5–7 minut podle velikosti knedlíků.

Horké klademe na talíř, posypeme opraženou strouhankou (nastrouhaným tvarohem), pocukujeme a přelijeme horkým máslem.

Mladík s vyhlídkami na dobrou kariéru se rozhodl vzít si ctnostnou slečnu z kláštera, nedotčenou hříchy moderní konzumní společnosti. Po svatbě museli jet domů přes takové vykřičenou čtvrt města.

"Drahý, co jsou zač ty ženy, co se opírají o lucerny?"

"To jsou nemorální ženy, které propůjčují za pět stovek své tělo k sexu."

"Pět stovek??? A nám mnichové dávali vždycky jen jablko!"

Kořeny odvěkého antisemitismu: Kdo spustil hon na Židy?

04.07.2022 - Tomáš Syrovátka

Antisemitismus je starý jako dějiny. Židé čelili systematickému zabíjení dávno před Hitlerem. Kde se ale vzala taková nenávisť? Proč Židé museli žít v ghettech? Jsou národem vyvoleným, anebo spíš prokletým?

Karikatura zachycující cara Mikuláše II. a Theodora Roosevelta, který apeluje ve věci krutého zacházení s ruskými Židy. (ilustrace: Wikimedia Commons, Emil Flohri, CC0)

Zní to cynicky, ale dalo by se říci, že nacisté nevymysleli nic nového. Židovstvo utrpělo hned několikrát v dějinách decimující rány znamenající vyhlazení celých komunit. Ani po ideové stránce nešlo o nic originálnějšího, Hitler pouze rozvedl to, co už dávno bylo vynalezeno. Snad jen s tím rozdílem, že se nacisté pokusili o rasovou genetiku.

Nenávisť vůči Židům nepředstavovala až do zkušenosti s holocaustem nic neobvyklého. Vlastně tento latentní rasismus nikoho nepobuřoval. V dobové literatuře najdeme po celá staletí očividné doklady, že šlo o zcela běžný a rozšířený kolorit. Jako by potkat Žida představovalo pro běžného Evropana něco nežádoucího. Jak rádi lidé uvěřili historikům o zločinných Židech! Stačí připomenout nejznámější aféry: Dreyfuse ve Francii, Hilsnera u nás. Důvod? Nejprekvapivějším zjištěním je, že ačkoliv antisemitismus zůstává, jeho důvody se mění. Čím vším Židé vadili? Pokaždé něčím jiným. V dobách předkřesťanských svým monotesimem. Jenomže vadit nepřestali ani po nástupu monoteistického křesťanství. Odůvodnění? Hodilo se vše. Židé zabili Ježíše! Žid Jidáš ho zradil! Tato argumentace však měla jednu zásadní chybu. Kristovi učedníci byli přece také Židé. Ježíš sám rovněž. Ale na to se v zájmu antisemitismu zcela nelogicky zapomnělo.

Paradoxy se kupily i nadále. V osvěcenských dobách odklánějících se od náboženství ve jménu lidského rozumu se ortodoxní hluboce věřící židovstvo mohlo zdát jako brzda lidského pokroku, jako zpátečníci. Následuje však absurdní veletoč. Už na začátku 20. století se rozmáhá mínění, že Židé stojí za světovými revolucemi. Že jsou bořitelé starých pořádků. Komunisti! Zvrhlí dekadentní modernističtí umělci, reformátoři!

Odlíšnost

Židům se samozřejmě během dějin vyčítalo mnohem víc. Že prý páchají rituální vraždy na křesťanských dětech, šíří malomocenství, kradou a pálí hostie. Jako by Židé vzbuzovali v lidech jakýsi iracionální strach a obavy. Jako by rozum teprve následně hledal racionální argument pro podvědomou a nevysvětlitelnou nenávisť a úzkost. Proč se lidé báli Židů? Měl na to vliv podvědomý strach z kastrace, o kterém píše Freud? Mohla obrázka symbolizovat tyto skryté úzkosti v našem nitru? Obřezávaly se však i jiné národy, nejen Židé.

Jediným neoddiskutovatelným důvodem se zdá židovská jinakost. Odlíšovali se nejen náboženstvím a zevnějškem (oblečení, vousy apod.). Po většinu dějin neměli vlastní stát, s nímž by je člověk mohl identifikovat. Povědomí, které se o židovském národě

vytvářelo, tak souviselo s fenoménem vyhnanství a uprchlictví. Neasimilovali se s místním obyvatelstvem a mluvili většinou jiným jazykem. Dá se tedy říct, že do jisté míry se židovský element vyčleňoval a vyděloval sám. Židé tak lidem připadali nejen jiní, ale často také nesrozumitelní.

Když k tomu připočteme celou řadu kulturních stereotypů, jako např. obraz vychytralého židovského lichváře, oheň je na střeše. Představa Žida mnohdy splývá s čímsi cizorodým, nebezpečným, nedůvěryhodným a proradným. Logika a racionalita přestávají hrát rozhodující roli. Dostáváme se na nebezpečné pole pocitů, strachů, obav, nejistot a předsudků.

Dějiny Židů se povětšinou odehrávají v cizině, v obklopení jinou většinou kulturou a náboženstvím. Existence ghetta nebyla jen výsledkem tlaku na segregaci Židů. Do jisté míry to Židům rozptýleným po světě vyhovovalo, protože jim to umožňovalo jako národu a kultuře přežít, uchovat si identitu, když sami neměli žádný existující stát, který by mohli rozvíjet.

Žid není žid

Před antisemity stál vždy velký problém. Jak poznat, kdo je Žid a kdo ne? Když se Žid hlásil k víře předků, odpověď byla jasná. Ale jinak? Charakterizuje židovstvo náboženství, nebo rasová příslušnost? Kolem této obtíže se točí celé dějiny antisemitismu. Ale tento otazník nezajímá jen nepřátele Židů, ale klíčovou roli sehrál i v dějinách samotného židovského národa.

Ptáme-li se, proč se osudy Židů tolik liší od jiných národů, nevystačíme si pouze s výčtem jejich specifík. To klíčové se odehrálo už ve starověku. Středomoří tehdy ovládali Řekové a později Římané. Za typický rys tohoto období rozkvětu můžeme považovat náboženský synkretismus, to znamená, že jednotlivé víry existovaly vedle sebe, a dokonce se prolínaly. To však židovské náboženství, vyznávající jediného Boha, nedovolovalo.

Židé budili od starověku nevoli svým lpěním na jediném Bohu. Odmítali se klanět zbožštělým sochám římských císařů v chrámech. Dávno předtím, než Hitler vymyslel zákony zakazující křížení rasy, byli to Židé, kdo zamítali sňatky s Nežidy. To všechno budilo nevoli a přivolovalo nenávisť.

Židy ovšem nemůžeme chápat jako nějakou jednotnou komunitu. Naopak. Většina z nich, zejména ti bohatší, dokázali docela dobře soužit s ostatními národy a náboženstvími. Přizpůsobili se světu a nelpěli na tradici víc, než bylo žádoucí. Vedle nich však existovalo něco jako tvrdé jádro. Chcete-li, fanatici. Ti odmítali kompromisy a chtěli zachovat příkázání předků.

K židovskému Bohu patřila také víra v zaslíbení, které kdysi Jahve učinil – přislíbil svému lidu zemi. Klíčovým místem víry se od svého vybudování králem Šalamounem stává také Chrám v Jeruzalémě. Celé náboženské frakce byly ochotné bojovat nejen za vládu v zemi zaslíbené, ale i za chrámový „příbytek“ svého boha. Motivováni vírou se vrhali i do předem prohraných bitev s přesilou. Hnali svůj národ do zápasu s Řeky, s Římany, ale i s umírněnými Židy, kteří se odcizili víře předků, i když její chápání se ve skutečnosti během staletí proměňovalo, a to včetně významu samotného Chrámu.

Dalo by se říci, že obě skupiny přispěly ke zrodu antisemitismu. Militantní radikální věřící svým postojem k jiným náboženstvím a neochotou se podřizovat a soužit s jinými kulturami. Ti umírněnější dali světu argumenty proti radikálním Židům, ačkoli sami byli také Židé. A vnější svět nedokázal rozlišovat. S židovskými náboženskými fanatiky se lidově řečeno svezli i ostatní příslušníci židovského národa. Žid jako žid? Osudová chyba.

Lichváři

Velkou zbraň v rukou antisemitů vždy představovaly stereotypy vnímání. O Židech se například mluvilo jako o lichvářích. Přitom si toto povolání nevybrali, ale donutily je k němu okolnosti. Roku 1215 rozhodl IV. lateránský koncil katolické církve, že Židé mají žít v

uzavřených komunitách a nosit znamení. Směli vykonávat jen některé profese a nemohli vlastnit půdu. Mohli se však živit tím, co se zapovídalo křesťanům: půjčovat peníze na úrok. Tak vznikl obraz chamtivého Žida. Nic na tom nezměnil fakt, že křesťané dělali totéž. Nejprve tak trochu „pod pokličkou“, po nástupu renesančního měšťanstva a reformovaných církví i veřejně. Bankovníctví se od té doby těší naopak vysoké prestiži.

Jako zlodějské lichváře je zkrátka viděl každý, kdo jim záviděl jejich výdělky nebo si na jejich peníze dokonce dělal zásluku. Dodnes se hraje například Shakespearův Kupec benátský. Postava Žida Šajloka se inspirovala staršími díly, jako např. Marlowovou hrou Maltský Žid. Šajlok jde tak daleko, že si v případě nesplacení dluhu žádá právo vyříznout dlužníkovi z těla kus masa! Tím možná vyšel Shakespeare vstříc dobovému pohledu publika nevražícího na Židy. Na druhou stranu se stereotypnímu vnímání výrazně vzeprel. Šajlok pronáší monolog ozřejmující jeho motivaci.

Jak se chovali křesťané k němu a příslušníkům jeho národa? Zlo plodí zlo. Šajlokova bezohlednost je plodem bezohlednosti druhých. Ale konec hry? Šajlok přestupuje na křesťanskou víru. Proč? Měl to být symbol naděje na odpuštění a mír mezi národy? Hold hodnotám křesťanství? Nebo ani génius Shakespeare nedokázal překonat dobovou podmíněnost a s absolutní samozřejmostí nadřadil vlastní náboženství nad víru Židů?

Exodus z východu

Výbuchy násilí vůči Židům sledujeme od starověkých dob. Ve středověku souvisely například i s křížovými výpravami. Velké protižidovské běsnění zažilo tehdy také Porýní. Novodobé pogromy však nepřicházely z Německa, ale z východu. Právě odtud na přelomu 19. a 20. století prchaly na západ početné rodiny. Židé v Rusku měli tradičně velmi svízelné a nerovnocenné postavení. Až na malé výjimky směli žít pouze na vyčleněném území. To samozřejmě přispívalo k jejich velké chudobě. Několika jednotlivcům se přesto podařilo překonat nevýhodu svého původu a stát se významnými a bohatými občany. To pochopitelně budilo závist. Zašť společně s odporem ke zbídačené většině židovstva podněcovala antisemitismus.

Podvrhy

Ten v carském a později stalinském Rusku nevěšel jen z nálady lidových vrstev. Podobně jako v hitlerovském Německu pocházel i z nejvyšších míst. Tak vznikl asi nejslavnější podvrh v dějinách antisemitismu. Takzvané Protokoly sionských mudrců vytvořila carova tajná policie (viz další strana 13 těchto novin). Měly dokazovat snahu světového židovstva ovládnout svět. Na cara tehdy podvrh neudělal velký dojem, ale zlo jednou vypuštěné z láhve již na světě zůstalo. Prakticky identický obsah koloval později Evropou, a našel odezvu dokonce i mezi vzdělanci v západních zemích. Podvrhy mají neuvěřitelnou schopnost odolávat faktům. I když je pravost vyvrácena, myšlenky zůstávají. Co na tom, že spiknutí nebylo prokázáno?

Na přelomu 19. a 20. století prchaly miliony Židů z Ruska, Ukrajiny a Haliče zejména do Ameriky. A pryč je nehnala jen bída, ale i strach. Novodobé dějiny perzekuce odstartoval pogrom v Oděse roku 1871. O deset let později se rozhořela celá vlna pogromů asi na stovce různých míst! Roku 1891 bylo vyhánáno na 10 tisíc Židů z Moskvy. Někdy se pogromů aktivně účastnila i policie a armáda!

Židé se na východě právem cítili nežádoucí. Vlna uprchlíků, která po pogromech zaplavila západní Evropu, však pomohla zažehnout novou explozi nenávisť v Německu a dalších zemích. Vždyť Židé, kteří přicházeli z východu, nezapadali ještě víc než „domácí“ Židé. Lišili se jazykem, vzděláním a lpěním na náboženství. Smyčka se přitom utahovala. Kdo nestihl utéct včas, měl to stále těžší. Uprchlíky nevíta domácí obyvatelstvo nikde a nikde, natož Židy. I Československo si vybíralo. Německé a rakouské uprchlíky před nacisty většinou přijímalo, a to včetně Židů. Polské Židy ale na svém území nechťelo.

Protokoly sionských mudrců: Kdo skutečně napsal nevlivnější pamflet historie?

01.06.2019 - Redakce Kauzy (extra Historie)

Kdo skutečně napsal Protokoly sionských mudrců a co tím sledoval? Jak může být nějaké vlivné dílo plagiátem i falzifikátem zároveň?

Psal se rok 1498, kdy se ve florentské republice stal kancléřem dosud téměř neznámý Niccoló Machiavelli (1469–1527). Ten pak jako vyslanec projednal celý svět a jako houba přitom nasával informace o nejruznějších způsobech vládnutí, které následně vtělil do díla Vladař. Útlý svazek je praktickým návodem, jak vést tu nejpragmatičtější politiku a stát se úspěšným panovníkem. Vladař byl obdivován i zesměšňován, ale nikdy nebyl zapomenut.

O čem se vykládá v pekle

Dílo a jeho autor inspirovali i francouzského právníka Maurice Jolyho (1829–1878), který v roce 1864 vydal pamflet s názvem Rozhovor Machiavelliho a Montesquieua v pekle, aneb politika machiavellismu ve století devatenáctém. Kniha obsahuje fiktivní rozhovory, v nichž spolu hovoří personifikovaný politický liberalismus a ryzí pragmatismus. První jmenovaný promlouvá ústy Montesquieua, zatímco postava Machiavelliho mluví za pragmatismus a ztělesňuje tak režim císaře Napoleona III.

Důležité je, že Machiavelli ve spisu rozvíjí koncepci o vhodných postupech při cestě za ovládnutím světa. Jolyho kritické dílo neušlo pozornosti Napoleonovy tajné policie, autor byl zatčen, pokutován a většina výtisků zničena. Navzdory určitým literárním kvalitám by však spis zapadl, kdyby si ho nevšimli antisemité.

Antisemitská literární žeh

V době, kdy již Jolyho zbývalo jen pár let života, vyšel v Německu jiný literární počín. Byl jím román Biarritz, který vydal jistý Sir John Retcliffe. Pod tímto pseudonymem se však ve skutečnosti skrýval vášnivý antisemita Hermann Goedsche (1815–1878). Poslední část románu nese název Židovský hřbitov v Praze a jedná o zástupců dvanácti kmenů Izraele. Popisuje se zde tajná schůzka, jaká probíhá vždy jen jednou za sto let a na níž je probírán strategický plán čítající i ovládnutí světa.

Jednání se přímo účastní také Antikrist, který poté o výsledcích informuje židovské obce po celém světě. Shromáždění rabíni jsou zde označováni jako „mudrcové Sionu“ a některé jejich proslovy obsahují jen drobně upravené části Jolyho Rozhovoru v pekle. V roce 1872 byla kapitola Židovský hřbitov v Praze a jednání zástupců dvanácti kmenů Izraele přeložena do ruštiny a vydána časopisecky. Všem stále zůstávalo zřejmé, že se jedná jen o literární fikci.

Z fikce „pravda“

Jenže právě část přímo vykrádající Jolyho postupně začala obíhat bez jakéhokoli kontextu a dala tak vzniknout i Protokolům sionských mudrců. I toto dílo je tedy pouhým plagiátem. Hlavními tvůrci byli pravděpodobně příslušníci ruské tajné služby pobývající ve Francii, a to zejména Petr I. Račkovský. Právě od Račkovského pak měl francouzský text Protokolů obdržet vydavatel nejznámější verze, duchovní Sergej Nilus (1862–1929).

Jolyho dialog, který je v podání hovorného Machiavelliho beztak spíše monologem, autoři jen překloupili do množného čísla. Jinak se převzaté pasáže shodují téměř na slovo a byly přejaty naprosto bez ohledu na to, čemu má dílo posloužit, a tak působí zmatečně a zcela mimo kontext.

Ani originální, ani pravé

Pak spisek nějakou dobu putoval kuloáry, přičemž již tehdy zazněly jisté výhrady k jeho originalitě či pravosti. Následovala rusko-japonská válka a s ní i katastrofální porážka východního kolosu. Nilus, který už tehdy sám sebe označoval za „mystického světce“, tehdy spis vytáhl jako králíka z klobouku. Hle, za porážku mohou Židé a jejich ohavný plán! Konečně máme viníka všech svých těžkostí! Dílo se hodilo o to

více, že bylo drobně upraveno (a i nadále upravováno) tak, aby lépe korespondovalo s konkrétními historickými událostmi.

Největšího rozšíření dosáhly Protokoly během revoluce v letech 1917–1918, kdy pro změnu posloužili bělogvardějcům proti bolševikům. Poražení „bílí“ následně emigrovali od západní Evropy až po Čínu a s sebou si nesli i text Protokolů. Text byl mimo jiné rozšířen i mezi kozáckými vojáky a používán k ospravedlnění násilností páchaných na Ukrajině a Krymském poloostrově.

Odhalený padělek

Autoři díla se nikdy nedokázali shodnout na tom, jak se k textu dostali a odkud vlastně pochází. Dokonce i samotný Nilus vypráví pokaždé úplně jiný příběh a vzájemně si neustále protirečí. Zlom přinesl rok 1921, kdy Herman Bernstein odhalil podobnost mezi Protokoly a románem Biarritz Hermanna Goedscheho. V tomto roce byl také jistý reportér Timesů obdarován francouzským výtiskem Rozhovoru v pekle a zjistil, že v roce 1935 pak Herman Bernstein vše shrnul v díle Pravda o Protokolech sionských mudrců, ovšem lež má někdy zatraceně dlouhé nohy. Text se stal klíčovou součástí propagandy NSDAP i pozdějších neonacistických hnutí a dodnes se s ním argumentuje v některých fundamentalistických církevních kruzích.

Twitter umlčoval uživatele a utlumoval vybraná témata, naznačují další úniky

9. 12. 2022, 12:17 Petr Jemelka

Twitter zavedl černou listinu uživatelů a témat, která ve veřejné debatě na své platformě systematicky upozadoval. Vyplývá to ze zjištění novinářky Bari Weissové o tom, co v rámci nové politiky velké svobody slova na Twitteru zavádí jeho nový majitel Elon Musk.

„Nové vyšetřování (kauzy) #TwitterFiles odhaluje, že týmy zaměstnanců Twitteru vytvořily černé listiny tweetů, které neměly poutat pozornost, a aktivně omezovaly zobrazování celých účtů, nebo dokonce témat. To vše v tajnosti, bez vědomí uživatelů,“ napsala Weissová kde jinde než na Twitteru.

Jako příklad ukázala snímek obrazovky účtu lékaře Jaye Bhattacharyaha otevřeného v aplikaci pro správce Twitteru. U jeho účtu byl kromě jiného štítek „Trands Blacklist“, který měl podle zmíněné novinářky značit, že je zmíněný uživatel omezen ve svém dosahu. Aniž by o tom on nebo jiní uživatelé věděli.

Jako další příklad žurnalistka Weissová, která se zaměřuje na svobodu slova, uvádí pravicového komentátora Dana Bongina. Ten se dokonce dostal na „Search blacklist“, tedy černou listinu ve vyhledávání. Konzervativní aktivista Charlie Kirk se ocitl na seznamu „Do not Amplify“, tedy zesilovat, patrně dosah jeho příspěvků.

Vydavatel: Když se pánové rozhodnou, tak na vyhledávači ,Googlu, odkaz nenajdete. Jako by neexistoval. Musíte znát internetovskou adresu jinak jste vedle , jak ta jedle.

Charlie Kirk k tomu podle britského serveru řekl, že to je „důkaz vysvětlující, proč v průběhu let přišel o 95 % svého dosahu“, další postižený Dan Bongino z americké televize Fox News řekl, že je to „s*ačka sovětského stříhu“.

Nejvyšší vedení o všem vědělo

Výše popsaným praktikám internetových sociálních platforem se začalo říkat shadow banning, což by se dalo velmi volně přeložit jako tiché potlačování. Jde v podstatě o cílené umlčení, aniž by si toho kdokoliv - ideálně i cílový uživatel - všiml. Twitter tuhle praktiku začal nazývat pojmem Visibility Filtering - filtrování viditelnosti.

„Viditelnost máme vcelku pod kontrolou a kontrolujeme docela dost i dosah vašich příspěvků,“ citovala Weissová ve svém vlákně jednoho ze zaměstnanců Twitteru s tím, že jeho slova potvrdili

další dva kolegové. Twitter přitom shadow banning oficiálně popíral.

Z příkladů, které uvedla novinářka Bari Weissová, se zdá, že Twitteru v poslední době záleželo na potlačení diskuze o opatřeních proti šíření covidu a že mu dlouhodobě leží v žaludku pravicově a konzervativně smýšlející uživatelé.

Týmy, které měly mít manipulaci veřejné debaty na starosti, podle Daily Mailu podléhaly přímo bývalému nejužšímu vedení společnosti. To prý o všem vědělo, a dokonce tlačilo na prohloubení zásahů. Mezi informovanými byli údajně i bývalí výkonní ředitelé Twitteru Jack Dorsey a Parag Agrawal.

Ráno se vzbudil a měl na účtu miliony. Když je utratil, šel do vězení

Michael Mlynář

Mladý australský rapper Abdel Ghadia, vystupující pod pseudonymem Slimy, putoval na osmáct měsíců do vězení. Utratil totiž peníze, které mu přišly na účet omylem. Nakoupil za ně zlato, oblečení a make-up.

Abdel Ghadia je nadějný australský hudebník, kterému mnozí předpovídají skvělou budoucnost, ať už jako interpretovi, nebo jako skladateli a textaři. Ale jeho kariéra je teprve na začátku, a tak nijak neprotestoval, když mu v listopadu přistálo na účtu v přepočtu více než 12 milionů korun.

Tyto peníze nepatřily jemu, ale Ghadia to bance ani nikomu jinému nenahlásil. Naopak se vrhl do nezřízených nákupů. V Sydney si pořídil zlaté pruty za v přepočtu skoro 9,5 milionu korun a další si spolu s několika drahými mincemi přikoupil ještě v Brisbane za více než 1,7 milionu. Zbytek částky padl na oblečení, make-up a něco investoval i do cizích měn.

Peníze, ke kterým Ghadia tak lehce přišel, byly původně určeny na nákup domu. Manželé si pořizovali bydlení u pláže v severní části Sydney a dostali instrukce převést peníze na účet, u něž se ve výsledku ukázalo, že patří právě Ghadiovi.

Když se na omyl přišlo, byly už peníze pryč a případ převzala policie. „Jednou ráno jsem se vzbudil a měl jsem na účtu spoustu peněz,“ vypověděl Ghadia. Soud ho uznal vinným ve dvou bodech obžaloby a vyměřil mu osmáct měsíců za mřížemi s možností propuštění v říjnu 2023.

Manželský pár, který takto přišel o hromadu peněz, shodou okolností také patří ke známějším lidem. Jde o populární nutriční specialistku Taru Thorneovou a jejího muže Coreyho.

o těhotenství

1. **Otázka:** Mohu mít ještě dítě, když už mám 35?

Odpověď: Ne, 35 dětí je už dost.

2. **Otázka:** Jaká je nejlepší metoda k určení pohlaví? **Odpověď:** Porod.

3. **Otázka:** Moje žena je už 5 měsíců těhotná a mívá iracionální výkyvy nálady.

Odpověď: A čemu se sakra divíte?

4. **Otázka:** Lékař řekl, že při porodu neucítím bolest, pouze tlak. Má pravdu? **Odpověď:** Ano, ovšem stejně tak se dá o tornádu říci, že jde o vzdušné proudění.

5. **Otázka:** Kdy je nejvhodnější doba vzít si epidurál? **Odpověď:** Vlastně hned, jak zjistíte, že jste těhotná.

6. **Otázka:** Je něco, čemu je dobré se vyhnout během zotavování po porodu?

Odpověď: Ano, těhotenství.

V městském autobuse je nářek, tělo na tělo. Jakási mladá žena se nechtě dotkne rukou rozkroku muže v letech. „Promiňte: omlouvá se, „já jsem nechtěla, špitne. „Podívejte, děvče: odpoví jí muž, „já jsem šachista...chtěla, nechtěla... U nás platí: jak se jednou figury dotknete, musíte už s ní hrát.“

Po pravdě: Rodinu Haliny Pawlowské sledovali agenti. Zradili i její kamarádi

Super.cz

Patří mezi nejuspěšnější české spisovatelky. Humorem sobě vlastním baví generace a stále si nachází přízeň mladších čtenářů. Přestože jí sebeironie nechybí, v novém pořadu Po pravdě vzpomíná i na svízelné okamžiky prožité v dětství. „Já jsem neměla těžké dětství, moje dětství bylo jenom zvláštní,“ říká Halina Pawlowská (67).

„Těžké na tom bylo, že jsem žila dva životy, jeden byl doma a jeden byl venku. A mého otce nezajímalo nic jiného než svobodná Ukrajina. Což je paradoxní, protože dnes by ho také nezajímalo nic jiného než svobodná Ukrajina. A jak je vidět, to téma je pořád aktuální,“ říká Halina Pawlowská, která ve svém dětství byla ovlivněna nejen otcem, ale i jeho bratrem, strýcem Štěpánem, který studoval žurnalistiku, práva a velmi ho zajímala politika.

Strýc se stal dvakrát prezidentem krátce existující Huculské západoukrajinské republiky a v roce 1945 byl zajat a deportován na Sibiř, kde prožil dvanáct let v nejobávanějším sovětském pracovním táboře.

„To byly strašné roky, mluvilo se o tom u nás pořád, už ve filmu Díky za každé nové ráno jsem zachytila moment, že když jsem si koupila vysněnou prošivanou bundu, tak mi ji strýc s otcem rozstříhali. Protože prošivané bundy – to byly pracovní obleky v lágru, strejda to nenáviděl,“ vzpomíná Halina.

Pobyt strýce v gulagu se promítl i do hraní v Halině dětství. „Moje nejoblíbenější hra byla, že jsem plula po Severním moři na voru, když jsem utíkala ze Sibiře. A dokonce když jsem zlobila, tak mi doma vyhrožovali, že mě odvedou na Sibiř.“

Noční můry z nočních zvonění...

Halinu v dětství provázely i noční můry ze zvonění u nich doma. „Já jsem si myslela, že k nám jde policie a že jdou otce zavřít a odvedou ho do gulagu. A to mi trvalo až do roku 1990,“ přiznává Pawlowská. Jenže noční zvonění nebyl až takový prelud, jak si Halina myslela.

V dospělosti se dozvěděla, že její rodiče byli sledováni dvaceti osmi agenti. „Můj táta to vždy říkal, on každého podezíral, že je agent, já jsem si myslela, že je otec blázen, že přehání. Žádné moje kamarádky neměly otce, který by o každém kamarádovi říkal, že je agent, to bylo hrozné, pak se mi udělalo špatně, když jsem zjistila, že je to pravda. A když jsem potom četla ty zprávy, ty protokoly..., viděla jsem tam jména lidí, kteří k nám chodili, které jsme zvali, které jsme hostili... a pak jsem tam našla asi dvě jména z okruhu svých kamarádů, to bylo smutné.“

Otec Halině předal lásku ke knihám

To, že je dnes Halina úspěšnou spisovatelkou a scenáristkou, pramení z lásky jejího otce ke knihám. „Můj otec pořád četl a já si myslím, že to je základ. Mít rád slova, věty... a moje maminka učila češtinu, takže také měla ráda jazyk, české klasiky, recitovala. Takže jazyk a příběhy mě vlastně formovaly, v pubertě jsem se těšila, jak si v sobotu a v neděli budu číst, to byla největší rozkoš, pořád si číst.“

Celý rozhovor s Halinou Pawlowskou si můžete poslechnout i na podcastových aplikacích Podcasty.cz, Spotify a Apple Podcasts.

Pře pošlete, než to smažou!

Tomáš Flaška

Jsou tací mezi námi, co tomu věří. Ale věřili byste, že jsme, jako voliči, schopni je dostat i do našeho Parlamentu, konkrétně Senátu?

Senátorka Jana Zwyrtková Hamplová působí od letošního roku v Senátu za volební obvod Kroměříž. Před několika týdny se ve svém svatém protiválečném nadšení zasazovala o to, aby ukrajinští vojáci nebyli cvičeni u nás, ale abychom je cvičili přímo na Ukrajině. Jaksi zapoměla na fakt, že bychom se tím jako stát NATO přímo angažovali ve válečném

konfliktu přítomností našich regulérních vojáků na Ukrajině. Což je u ní dost divné, když často zaujímá proruské postoje.

Spíše to ale pramenilo z její nevědomosti, nebo spíše naivity, já bych řekl až hlouposti. A gradovalo to před několika dny, když vyzvala vládu, aby prověřila odpojování spotřebitelů elektřiny ze strany ČEZu na jižní Moravě.

První zaskřípění spočívá v tom, že ČEZ není distributorem pro jižní Moravu. Tudíž nemůže odpojovat elektroměry. Maximálně tam může působit jako dodavatel silové elektřiny, ale pak může tak leda vypovědět smlouvu a odběratel má možnost se obrátit na konkurenci.

Připusťme, že to paní senátorka ve svém nadšeném protivládním boji prostě přehlédla. Odkazovala přitom na anonymní facebookový účet, kde „elektrikář ČEZu“ s těžkým srdcem odpojuje několik lidí denně a ti ho prosí, aby si mohli aspoň ještě doohrát oběd.

Když byla paní senátorka dotazována, zda si původ informace ověřovala, ztratila najednou komunikační schopnost, ba přímo řeč.

Vidím tak příklad klasického šíření fejků v praxi, dokonce na poslancecké úrovni. A víte na co si nejvíce stěžoval prezidentský kandidát za SPD pan Bašta? Že ho nepřátelská média zesměšňují. Když se podíváte na tyto lidi a jejich vůdce, nezesměšňují se především oni sami?

Festival iniciativní debility

Josef Vohnout

Co jsem na světě, tak pořád něco budujeme v čele s nějakým předvojem progresivních soudruhů, kteří vykořeňují chyby minulosti, vytváří nového člověka, bojují za správné ideály spolu s pokrokovou veřejností a slibují budoucí utopickou společnost. Blázní byli odjakživa, ale mám pocit, že současná doba snad překonává vše, co dosud bylo považováno za politické dno. Dovolil jsem si sestavit svou přehlídku pár perel naší doby, aby nezapadly a nebyly zapomenuty.

Stop globálnímu ochlazování, ne vlastně oteplování, ne suchu, vlastně klimatické změně

V Brně stávkovali studenti za podnebí a proti zvyšujícím se cenám energií, protože vláda prý nic nedělá. Marně přemýšlím, co k této totální absurditě dodat. Už jenom to, že existuje něco jako stávka studentů proti počasí. Je to jako jít dovnitř restaurace, zaplatit tam za oběd a na protest, že je venku chladno ho nesíst a rvát na číšníka, ať s tím kouká něco dělat. Chtěl jsem se tak trochu zeptat, co se jako stane, když se studenti fakulty smažení hranolek nebudou chvíli učit? Už jenom ten přístup, místo toho, aby sami něco předvedli, tak akorát chtějí po jiných, aby konali za ně. Připomíná mi to reakci lidí v Bejrútu, kteří po výbuchu v přístavu místo odklizení trosk a pomoci vyšli do ulic protestovat. Taky mne docela pobavilo, že lidé studující na vysoké škole, byť jde o sociální studia, nejsou schopni vidět souvislost mezi cenou energií a jimi požadovanými opatřeními. Ani to, že si neumí najít takové věci, jako že dřív se bojovalo proti ochlazení, pak z toho bylo oteplení. Nejvíce zábavné bylo, když jim děkan vypnul bezdrátové připojení k Internetu a oni se nemohli předvádět na sociálních sítích, jak bojují za lepší svět. Víte, drazí studenti, kolik energie sežere taková serverová farma, na které celá ta paráda běží? Víte, kolik paliva se spotřebuje na přepravu čínského mobilu do vašich ručiček? A víte vy vůbec, jak se těží lithium do baterek telefonů? Nemám nic proti tomu, aby studenti něco požadovali, ale pokud chtějí být skutečným politickým hybatelem, tak musí přijít s nějakým rozumným řešením. Například sami ukázat, jak šetří energií, jak si sami šijí šaty, jak se myjí ve studené vodě, sami si vyrobí jídlo atp. V mém okolí žije podobná komunita a ta ukazuje, že to jde. Je to jejich volba, nechodí po okolí agitovat, abychom to dělali stejně, ale žijí si, jak se jim líbí a jak jim to vyhovuje. A o tom je svobodná společnost.

Tak si vezmi další svetr, ne?

Vláda svými úžasnými kroky a ideově zásadovými postupy rozmrdá zásobování plynem, aniž by měla připravený záložní plán, jak situaci řešit nebo nahradit výpadek. Už jenom ta naprosto absurdní představa, že představitel státu, který vydal rozkaz ke zničení energetické infrastruktury nepřítele, bude dojat tím, jaké utrpení si sami způsobíme. Ale co bychom pro naše ideové přátele neudělali, že? Jenom si kladu takovou divnou otázku, proč nám přátelé prodávají plyn a ropu čtyřikrát draž než nepřátelé? Asi přátelský dárek k Vánocům. Mimochodem obsah článku bývával svého času dezinformace mající za cíl narušit solidaritu mezi demokratickými zeměmi. Což potvrzuje definici slova dezinformace – oficiálně nepřiznaná nepřijemná pravda. Soudružka Pekarová věrna svému třeskaté politicky korektnímu myšlení vše vyřeší tak, že místo omluvy lidem, kterým hrozí mrznutí v jejich bytech a důsledky krachu průmyslu, je vyzve k tomu, aby si prostě vzali druhý svetr. Vždycky jsem měl tuto soudružku za ideově absolutně neochvějnou a za maják správného myšlení, ale teď z tohoto mám pocit, že přešla na temnou stranu síly. Tím, že všichni prochládneme, jednak budeme náchylní k nakažení se covidem-19, čímž zahltneme nemocnice, ale také nebudeme mít dost síly na boj s Putinem. Takže ruská pátá kolona tak nenarazí na odpor a snadno se zmocní naší kvetoucí zahrádky. Tím vlastně soudružka nepřímou pracuje pro druhou stranu a dovedně to maskuje ideovou ryzostí. Když tady máme takové pěkné výročí na zamyšlení, jak končí zvláště zapálení soudruzi po vítězství jejich idejí. Když už jich není potřeba, tak končí ve vlastnoručně vytvořeném pekle. Je příznačné, jak si pokaždé myslí, že se jich to nemůže týkat.

Není teror jako teror

Ministryně Černochová se ráčila vyjádřit, že jí není líto dcery zabitě výbušným zařízením pod autem, protože je jí mnohem víc líto tisíců lidí „zavražděných v důsledku jejich propagandy a odporné ideologie“. Podle státního zástupce o žádnou podporu terorismu nešlo. Škoda, že článek nezmiňuje zdůvodnění, proč to podpora terorismu není. Docela bych si to rád přečetl, abych se poučil. Zvláště v zemi, kde jsou lidé vazebně stíháni za nenávistné výroky. Jako vrchol té nenávisti jsou citovány výroky: „Ať táhnou do zpátky do Kyjeva.“ Tohle soud ohodnotil 10 měsíčním trestem vězení, přičemž dopad takových videí je na rozdíl od ministryně reprezentující oficiální postoj státu jak závažný? Jako zvláště zavrženíhodné článek zmiňuje, že také vyzýval k útoku na poslance. Bohužel se nedá z tvaru slova poznat, zda jde o množné číslo nebo o jednoho poslance. Inu vyzývat k útoku na zvolené poslance dobré není, ale výzva k podřezání prezidenta jako svině, to pak je podle našich soudů čistá demokracie zaštitěná svobodou slova. Společenská nebezpečnost výzvy k podřezání prezidenta od představitel veřejné správy je asi prakticky nulová. Připomínám, že stále mluvíme o zemi, kde je běžné lidi posílat do vězení za neopatrné komentáře na facebooku. Celkem autor komentáře dostal šest let a to se ani nepokusil naznačit to, co bez servítků napsala ministryně obrany. Na odpověď na prostou otázku proč jeden případ podpora je a druhý ne bude potřeba asi to správné politické myšlení.

VELKÁ MENŠINA: Chceme písmeno

Jaroslav Jiráť

Dostalo se ke mně provolání nedávno založeného Českého svazu monosexuálů (ČSM). Jeho závažnost a pokrokovost, nechť laskavě posoudí moudrý čtenář.

Dvacáté první století je století dramatického pokroku lidských práv. Minority etnické, politické i sexuální se domohly uznání většinou společností, zastoupení v zastupitelských sborech i dozorčích radách. Například ženy budou mít ve státech EU povinné kvorum ve vedení velkých společností. A jiné menšiny o podobném principu vyjednávají.

My čeští monosexuálové, známí též jako onanisté, jsme rozhodnutí přidat se k světovému hnutí „Za práva všech na všechno“. Založili jsme svůj svaz užívající zkratku ČSM a budeme skromnými, nenásilnými avšak účinnými prostředky soustavně prosazovat své zájmy. Tedy žádnými pornoprodukci jako Prague Pride, nebudeme se přilepovat k silnicím ani blít na obrazy v muzeích, ale soustavným informováním veřejnosti a zastupitelských sborů o naší činnosti a našich právech, a to slovem i obrazem včetně osobních dopisů. Požadujeme zejména:

Uznání naší orientace. Nadále media budou používat pro hnutí menšin zkratku LGBTO.

Uznání našich předností. Jsme skromní, nikoho neznásilňujeme ani neobtěžujeme. Nebudeme vysílat agitátory do škol za účelem konverze.

Označení naší orientace v občanských průkazech. Nestačí „M“ nebo „Ž“, je třeba doplnit i „O“. Pomůžeme to odehnávat nežádoucí nápadníky, protože my nikoho nechceme.

Právo uzavírat manželství sám se sebou. Pojem manželství jako úředního vztahu muže a ženy za účelem vytvoření rodiny je už překonán. Nechceme být považováni za staré mládence.

S tím souvisí i právo adopce dětí. Lidé naší orientace musí v tom mít přednost před jinými, protože jsou osamělí.

V lednu 2023 vyjde první číslo našeho měsíčníku „Pravá ruka“. Sponzory upozorňujeme na náš transparentní účet č. xyz

SPORT

DAUHÁ: Ohlédnutí za fotbalovým mistrovstvím světa

Hana Lukešová

Ve večerních hodinách dne 28.11.2022 byl egyptský televizní reportér, který pokrýval dění na mistrovství světa ve fotbale v katarském Dauhá, napaden rozrušeným davem a donucen opustit hřiště, aby nebyl zlynčován. Dav ho napadl, protože si ho spletl s izraelským novinářem.

Katarští vedoucí představitelé byli údajně z incidentu v rozpacích. Nebyli však v rozpacích z násilného antisemitismu davu. Katařané se cítili trapně z důvodu, že jejich úředníci nevěřili nebohému Egyptanovi, když trval na tom, že je jedním z nich. A tak přihlíželi, jak s ním běsnící lůza zachází „jako s Izraelcem“.

Od chvíle, kdy izraelští žurnalisté přistáli v Dauhá, aby přinášeli informace o probíhajícím mistrovství světa, čelili kruté nenávisti. Jásající fanoušci na ně křičeli „Palestina“ a bránili jim ve vysílání. Při procházce po ulicích jim nadávali, vyhrožovali a pronásledovali je. Izraelští reportéři byli vyhazováni z taxíků, tamější personál je odmítal obsluhovat v restauracích a napadal je. Nejčastěji na ně útočili Arabové z Kataru, Egypta, Libanonu, Jordánska, Maroka, Spojených arabských emirátů, Saúdské Arábie a dalších zemí, ale stejně nepřátelští byli také evropští fanoušci.

Pokaždé, když se izraelský novinář označí za Izraelce, jeho protějšek odpoví: „Palestina, Palestina, žádný Izrael neexistuje! Pouze Palestina!“ Palestinské vlajky jsou na hrách možná nejoblíbenější.

Reportér deníku Yediot Ahronot Raz Shechnik popsal v příspěvcích na svém Twitteru, jak s ním a jeho kolegy o víkendových ve dnech 26. a 27.11.2022 zacházeli, a zamyslel se nad tím, jak to změnilo jeho pohled na povahu konfliktu arabského světa s Izraelem.

Poté uvedl: „Poprvé jsem zde vystrízlivěl. Vždycky jsem byl centrista, liberál a otevřený člověk, který si velmi přál především mír. Vždycky jsem si myslel, že problém [mezi Araby a Židy] spočívá ve vládách, vůdcích - včetně té naší. Ale v Kataru jsem zjistil, jak všudypřítomná je nenávist [Arabů] mezi lidmi na

ulici, jak moc si přejí vymazat nás z povrchu zemského. Do jaké míry vše, co souvisí s Izraelem, vyvolává ostrou nenávist.“

Shechnikovo svědectví, stejně jako videa ukazující šikanu, jíž je on a jeho kolegové vystaveni, vyvolávají otázku souvislosti mezi podporou palestinských Arabů na jedné straně a davovým násilím a šikanou Židů na straně druhé. Proč lidé, kteří napadají Židy, využívají „Palestinu“ jako ospravedlnění svého chování? A proč si lidé, kteří podporují „Palestinu“, myslí, že davové násilí vůči Židům je ospravedlnitelné?

Důvod je sice těžko přijatelný, nicméně zřejmý. Davové násilí vůči Židům souvisí s propalestinskými postoji většiny Arabů, protože jsou projevem téhož: antisemitismu. To je důvod, proč propalestiništi aktivisté od Paříže po New York, od Londýna po Los Angeles útočí na Židy. To je hlavní příčina, proč se politici a policisté podporující Palestince vyhýbají stíhání těchto útoků a média podporující Palestince mají tendenci bagatelizovat jejich význam.

Podstatou palestinského arabského vyprávění není nic jiného než přivlastnění si židovské kultury, historie, dědictví a víry. Mezi pokrokaři je za viníka kulturního přivlastnění považován ten, kdo znevažuje nebo jinak ignoruje kulturní kořeny nějakého jevu. Pokud například někdo zmíní etnické jídlo, aniž by uvedl jeho původ, může očekávat, že bude očerněn jako fanatik.

Kulturní přivlastňování judaismu a židovského národa ze strany palestinských Arabů se dostává na zcela jinou úroveň.

Židovské dědictví, víra, národnost a dějiny - ve své celistvosti - jsou již 3 500 let spjaty se spojením židovského národa se Zemí Izrael. Nikdo nemůže pochopit židovskou víru a dějiny židovského národa bez Země izraelské a archeologické důkazy důkazy vypovídají o tisíciletých vazbách židovského lidu k této zemi.

Palestinský arabský národní příběh je založen na všeobecném popírání židovské historie, dědictví, národnosti a víry a na přivlastňování si všech těchto prvků palestinskými Araby. Šéf Organizace pro osvobození Palestiny (OOP) a vůdce Palestinské samosprávy Mahmúd Abbás trvá na tom, že palestinští Arabové jsou bibličtí Kananejci. Jeho předchůdce Jásir Arafat tvrdil, že palestinští Arabové jsou Jebusejci. Nevadí, že ani jedna z těchto skupin neexistuje již tři tisíce let.

Zároveň lživě prohlašuje, že mezi biblickými a dnešními Židy není žádná spojitost. Palestiništi Arabové systematicky ničí archeologická naleziště po celém území Izraele, aby vymazali historické záznamy. Historie je pak přepisována na základě politických a propagandistických požadavků revidované, zcela vymyšlené historie dnešních palestinských Arabů.

Proto palestinští Arabové odmítají za každou cenu uznat právo Izraele na existenci. Jejich falešná historie bude neobhajitelná, pokud uznají, že Židé jsou původními obyvateli izraelské země, že Izrael není kolonialistickou výspou, ale jedinou vlastí, kterou kdy Židé znali a ke které si zachovali pouto po více než dva tisíce let vyhnání a vyvlastňování imperiálními mocnostmi napříč dějinami. Kauza tzv. Palestinců má smysl pouze tehdy, pokud jsou popírány židovské dějiny, národnost, dědictví a víra a Židé jsou demonizováni za to, že se odmítají smířit s vymazáním jejich identity.

Toto totální kulturní přivlastnění si židovské existence palestinskými Araby je vrcholným aktem nenávisti k Židům. A ti, kdo podporují palestinské Araby, podporují vymazání židovské existence v čase. Vzhledem k tomu, že palestinský narativ je v kulturním životě západních elit a pokrokařů tak zakořeněný, je často obtížné rozpoznat vyhlazovací nenávist k Židům, která je jeho jádrem.

Přijetí palestinské arabské legendy je v arabském světě, v širším muslimském světě a ve velké části západních neomarxistů téměř všeobecné. V Evropě a

v Americe je téměř všeobecně uznáván všemi progresivisty. Všichni lidé, kteří přijímají a obhajují palestinský narativ, uznávají platnost politické kauzy, která je zcela založena na přivlastnění identity si židovského národa.

Shechnik a jeho kolegové novináři byli ohromeni, když zjistili pravdu o válce proti nim jako Židům a proti jejich státu. Antisemitismus, který oživuje jejich protivníky v Dauhá, nemá nic společného s tím, kdo vede izraelskou vládu nebo co izraelská armáda dělá v té které válce či operaci. Podpora tzv. Palestinců a jejich cíle vymazat Stát Izrael z mapy má kořeny v nenávisti k Židům, kterou sdílejí miliardy lidí na celém světě.

Palestinští Arabové jsou populární, protože jsou prostředkem k vyjádření a prosazování této zášti a to i v mocenských sálech po celém světě. Vytrvalost Izraele je nepřijatelná, protože židovský stát už jen tím, že nejen přežívá, ale prosperuje, už jen tím, že má žurnalisty, které může poslat na mistrovství světa v Dauhá, dokazuje, že palestinský příběh je nepravdivý a založený na odmítání pozorovatelné reality a historických záznamů, nikoli na spravedlnosti nebo pravdě.

Smíšený turnaj United Cup 2023

Generální konzulát v Sydney infirmuje:

Tým České republiky se zúčastní smíšeného turnaje United Cup 2023, který se bude konat v období od 29. 12. 2022 do 8. 1. 2023. Na premiérovém turnaji, který je celosvětově prvním svého druhu, se představí výběr českých tenistů a tenistek v utkání v australských městech Brisbane, Perth a Sydney.

V turnaji, který zároveň zahajuje novou letní sezonu tenisu v Austrálii, si pro Českou republiku zahrají Petra Kvitová, Jiří Lehečka, Marie Bouzková, Tomáš Macháč, Jesika Malečková, Lukáš Rosol a Dalibor Svrčina.

Přejeme českému týmu úspěch!

Čeští nadšenci tenisu mohou zadáním slevového kódu COMMUNITY dostat 10% slevu na vstupenky. Slevový kód neplatí pro finálové zápasy ve dnech 6. - 8. ledna.

Více informací o turnaji naleznete zde:

<https://www.unitedcup.com/en/>

Přijde králík do železářství a povídá: "Dobvý den máte téfnění?" A prodavač povídá: "Nemáme králíku a už sem nechod."

Tak přijde králík druhý den a povídá: "Dobvý den máte téfnění?" "Nemáme králíku a jestli ještě jednou přijdeš pověsím tě tam na ten hřebík." Králík zase přijde třetí den a povídá: "Dobvý den máte téfnění?"

Tak prodavačka pověsí králíka na hřebík vedle obrazu Václava Havla a králík povídá: "Tys taky chtěl téfnění?"

Přijde reportérka na Valašsko a ptá se lidí, jak se mají.

Potká strýca a ptá se ho:

„Znáte Lenina, strýcu, a víte, kdo to byl?“ „Neznám, cérko.“ „A co tak Brežněv, říká vám to něco?“ „Nic mi to neříká, cérko.“ „A Husáka, strýcu, znáte?“ „Nikdy jsem to méno nečul.“ „A co Havel, Klaus, Zeman, Kalousek, Nečas, Babiš...?“ „Opravdu neznám.“

„A kde žijete?“ „Já su z Velkých Karlovic, to je u Vsetína, víja?“

A reportérka si vzdychne: „Ježiš'marjá, tam musí být krásně!“

"Hele Jani, víš o tom, že tvůj muž běhá za mladýma holkama?"

"Jo, a co má být 'Tobě to nevadí?"

"Náš pes taky běhá za každým autem a myslíš, že ho někdo svez?"

*Snídaně v trávě je romantika.
Ale tráva k snídání, to je teprve hukot.*

Rats abandoning the ship

Petr Adler, Czech in Kanada

A guy murders his parents. Apprehended by the cops, he throws himself at the mercy of the court: he is a complete orphan, he tells the judge.

That used to be the proper definition of chutzpah.

No longer.

Emily Oster wrote and *The Atlantic* published an article explaining that all those who had been pushing all kinds of tyrannical would-be pandemic mandates, abusing those who disagreed, and killing untold numbers of people all over the world in the process, just didn't know what they were doing.

Thus, they all deserve to be pardoned.

The timing is obvious: the impressive group of experts in a number of fields who are preparing the so-called *Nuremberg 2.0* criminal trials are getting close to the opening session.

The original, post-Second World War series of Nuremberg tribunals judged the guilt of Nazi war criminals, sending most of the former Nazi Germany leaders to the gallows.

Whether the forthcoming version would go so far, given how many countries have abolished death penalties, remains to be seen. There exist jurisdictions, even today, including in the U.S., where capital punishment is still part of the judicial system. That, for the moment, is less relevant than the fact that the purveyors of the greatest hoax in the history of humanity since the invention of organised religion (not faith, that's something else) are beginning to see where history (and their future) are headed.

Labels shouldn't be part of serious debate but Mike Adams's description of *The Atlantic* as a left-wing globalist propaganda mouthpiece can hardly be more on the money.

Adams, founder of *Brighteon* news services (both on the web and on television), has seen a lot and experienced about as much.

And *The Atlantic*'s record speaks volumes for itself. Including the latest Emily Oster diatribe.

The gist

The perpetrators of the Covid hoax are asking us all to forget and forgive (not necessarily in that order).

The people who had been pushing the Covid tyranny simply didn't know what they were doing. They were just following orders.

Thus Oster. Thus *The Atlantic*. And thus those whom the rag represent.

Here's what they are demanding: get us off the hook. Yes, we killed a million people in the U.S. alone (lowest known estimate supported by serious actuary statistics), and at least 20 million worldwide. But nobody told us that murder is a criminal offence.

The post-Second World War Nuremberg tribunals have put together a series of rules that used to exist since ancient Greece and Rome.

All nations all over the world have agreed to subscribe to what has become known as *Lex Naturalis*. Basically: no matter what all kinds of individuals in ruling positions, or authorities of any kind in any society declare law, such law loses any validity should it fail the test of humanity.

Here's the legal definition: *Lex Naturalis* is a doctrine that the authority of any legal system or of certain laws within that system derives from their justifiability by reason, and that a legal system which cannot be so justified has no authority.

This may shock some, but even in Nazi Germany during the Second World War there used to be courageous people who lived by *Lex Naturalis*. And, surprisingly, they would live to tell the tale.

There have been several recorded cases where soldiers of Wehrmacht (armed forces) units were told to massacre civilians in areas Germany was occupying. They refused to do so, telling their

superiors they were soldiers. Their work was to fight the other side's military, not harming the civilian population.

In those cases, it would be entire Wehrmacht battalions refusing to commit such heinous crimes, including their commanding officers. The higher-ups would simply order those battalions to move elsewhere, bringing the notoriously sadistic SS *Einsatzkommando* (Special Deployment) units in.

The Wehrmacht officers' promotions in rank would see a total halt. Their consciences would not.

Only three high-ranking Nazis were spared the gallows at the original Nuremberg tribunals.

Adolf Hitler's second-in-command, Hermann Wilhelm Göring, committed suicide the night before his execution. How it happened remains a mystery even today.

Albert Speer, a German architect and the Minister of Armaments and War Production in Nazi Germany during most of World War II, mounted a strong enough defence to escape with (only) two decades behind bars. Close enough to the *Führer*, Speer still managed to convince the Justices that he only cared about the economics and had nothing to do with the death camps his premises would turn into.

Rudolf Hess, another former Hitler's second-in-command, got a life sentence, and served it all the way to his funeral. The fact that he stole a Luftwaffe plane and used it to defect to England, allegedly trying to negotiate peace with Great Britain, saved his neck.

Angry reaction

As could be expected, most of those who wasted their time to read Emily Oster's apologia for the Great Reset criminals in *The Atlantic* were aghast and furiously angry.

Many pointed out, too, that Oster doesn't even mention that those guilty should say they're sorry. Not that many would believe their crocodile tears, but Oster (and *The Atlantic*) wouldn't offer even a modicum of regret.

Breitbart.com's [John Nolte put it best \(in a verbatim quote\)](#): "There will be no forgiveness before there's a reckoning for the mercenary liars who abused our elderly and children.

"There will be no moving on before there's justice for those who were bankrupted, fined, jailed, mourned alone, forced into lonely despair, and stripped of youth's magic and irreplaceable moments.

"Most of all, there will be no reprieve because you are not sorry; because given the opportunity, you will do it all over again; because you are vicious, heartless, mercenary, politically-driven bullies only asking for amnesty so you can catch us off guard the next time."

Until and unless society all over the world make those guilty (by act or association) undergo proper legal and lawful investigation, followed by indictments, prosecutions with court proceedings, justice won't be served.

The world must know the truth and those responsible must suffer for their crimes.

Twelve Questions for the End of the Year

by Lawrence Kadish

It has been a year of history-making events that could easily distract the casual observer from focusing on truth, facts and reality.

To best ground oneself at the end of the year, it is always wise to ask ourselves questions that may lead us to better understand the issues, people and events that will define the next twelve months.

Consider. What is your understanding of:

The sacred pledge of the oath of office?

Dark money?

The Commander in Chief?

The national debt?

Historic inflation?

Pork Barrel?

The nation's energy crisis?

Fifth Columnists?

Techno billionaires?

China's 21st Century vision?

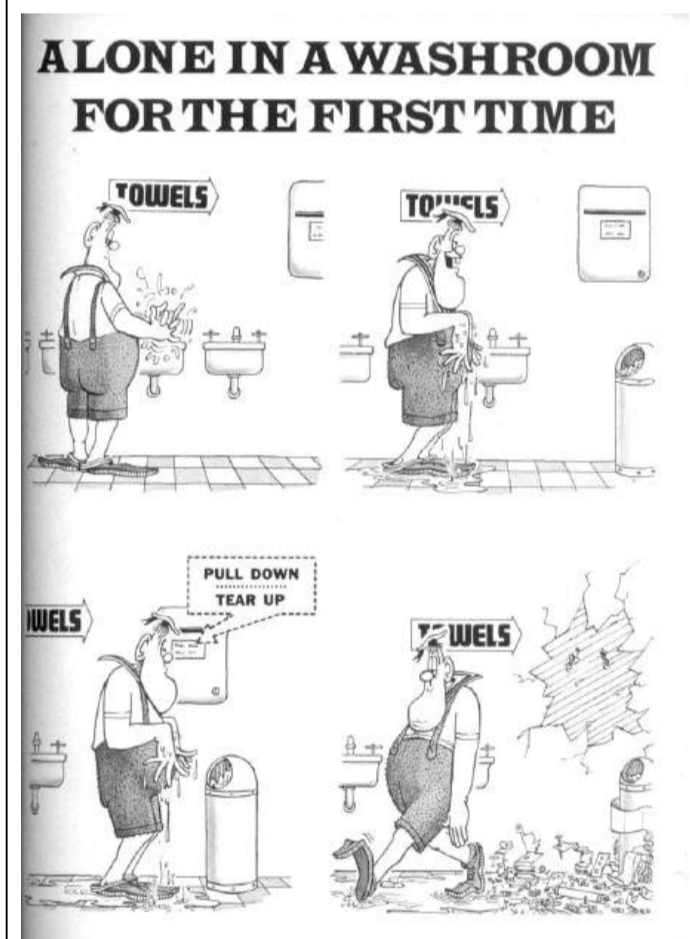
Gerrymandering?

Crypto manipulation?

The list is as endless as the daily headlines that define the global news cycle. More importantly, these questions suggest the need for shared political literacy at a time when there are forces that would diminish our nation through internal and external forces.

America remains a global beacon of freedom and democracy. However, we will need to identify and defend ourselves from a spectrum of challenges if we expect to keep that light strong and bright in the twelve months to come.

Lawrence Kadish serves on the Board of Governors of Gatestone Institute.

The minister was preoccupied with thoughts of how he was going to ask the congregation to come up with more money than they were expecting for repairs to the church building. Therefore, he was annoyed to find that the regular organist was sick and a substitute had been brought in at the last minute. The substitute wanted to know what to play.

"Here's a copy of the service," he said impatiently. "But, you'll have to think of something to play after I make the announcement about the finances." During the service, the minister paused and said, "Brothers and Sisters, we are in great difficulty; the roof repairs cost twice as much as we expected and we need \$4,000 more. Any of you who can pledge \$100 or more, please stand up." At that moment, the substitute organist played "The NATIONAL ANTHEM." And that is how the substitute became the regular organist!